

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVIII - N. 7 - 8 - 9

Juliol - Agost - Setembre 2011

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Glosses Dominicals

Cartes pastorals 165

Presència d'Església a la societat

Missatge de Mons. Joan Piris..... 176

Confirmacions

Tercer trimestre..... 187

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 26 de setembre..... 188

Secretaria General:

Nomenaments 191

Necrològiques

Mossèn Josep Antoni Brugulat Vilalta 192

Mossèn Martí Martí Sabaté..... 192

Mossèn Eladio Gros Bíttria 193

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 199 195

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Tercer Trimestre..... 199

Glosses Dominicals

Parlant de valors

3 de juliol de 2011

Tothom parla avui de valors, sobretot quan ens referim a coses que ens semblen bones o importants com ara la pau, la justícia, la felicitat, la llibertat, la solidaritat. És clar que tot això ho situem en un nivell genèric o ideal i caldria una mirada més concreta i afinada cap als propis comportaments. Altrament, de què

estem parlant?

Aquest diumenge, en concret, l'organisme corresponent de la Conferència Episcopal Espanyola ens crida l'atenció sobre la responsabilitat en carretera i n'aprofito per fer-me la següent reflexió i compartir-la.

Confesso que a mi m'agrada córrer a la carretera i, per això, jo també sóc un dels milers de conductors als que han posat una multa per excés de velocitat. Tanmateix, alhora, estic convençut que hem de respectar els senyals i tenir més en compte el que això pot suposar de bo per als altres usuaris. Aleshores, per què accelero més del que toca? Algú dirà que és una mostra més de la incoherència humana; però és només això? No és que les reduccions de velocitat m'agradin massa i menys quan em semblen discutibles en alguns llocs; però és aquest un motiu suficient per a no donar valor a una cosa?

És per què els valors s'encarnen en realitats visibles que considerem o no importants per a nosaltres, que tenen un atractiu especial i per això les preferim; però ha de ser només la motivació subjectiva allò que dóna o treu valor a una realitat o a un comportament?

De fet, tots diem que la seguretat és un valor, la seguretat pròpia i la dels altres. La considerem un bé objectiu encara que no sempre coincideixi amb allò que ens agradaria fer. La seguretat és important en si mateixa i, en el referent al trànsit i les seves circumstàncies cada dia més complexes, caldrà reflexionar més i més, si més no també per tal de no caure en la indiferència davant les dades preocupants que cada cap de setmana ens donen els mitjans quan expliquen les conseqüències de comportaments temeraris: hi ha persones i famílies afectades que no podem ignorar.

En aquest camp, com en l'exercici de qualsevulla activitat i dret ciutadà, el primer principi que ha d'orientar les actuacions és el sentit de responsabi-

litat, un valor que hem de promoure i en el que hem d'educar i educar-nos amb més profunditat.

Jo diria, per resumir: cal que ens importin i molt les persones, sempre i en tot moment. Perquè també en la carretera, tota la moral no té més fonament que el valor de la persona humana, «que està per damunt de totes les coses i els drets i deures de la qual són universals i inviolables» (Gaudium et Spes 26).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ressò d'un camí fet amb il·lusió

10 de juliol de 2011

Ja ha passat un mes de la nostra Assemblea Diocesana i encara trobo persones que manifesten el goig experimentat, tot i acceptant la dosi d'utopia que inclou el nostre projecte i els dubtes i interrogants que l'acompanyen. Tanmateix és més gran l'esperança que ens anima. Donem gràcies a Déu.

Permeteu-me reproduir unes paraules del Concili Tarraconense (1995) que jo aplicaria literalment a l'experiència viscuda ara en la nostra Església local, molt ben representada i aplegada en un nombre significatiu, després d'haver recorregut un camí de feina personal i en grups: «Ha estat una joiosa experiència de comunió eclesial, arrelada en la mateixa comunió trinitària. Hem pregat el Senyor, hem obert els cors a la Paraula de Déu i a les veus dels germans, hem reflexionat i discutit fraternalment amb el desig d'interpretar les veus de l'Esperit. En donem gràcies a tots els que hi han participat i als que han pregat i seguit amb interès el seu desenvolupament.»

No volem alimentar optimismes fàcils sinó més aviat reafirmar la nostra confiança ferma en Aquell que ens ha cridat i constituït membres de la seva comunitat eclesial i que ens anima a continuar treballant sense defallir, malgrat totes les nostres incoherències. De segur que direm força vegades, com els deixebles a l'evangeli, que hem estat tota la nit pescant amb molt poca fortuna. Però també tenim motius per repetir una i altra vegada: ja que tu ho dius, Senyor, tirarem novament les xarxes. En paraules de Rovira Belloso, és la fidelitat de l'amor que resisteix al desgast del temps.

Aquest amor amarat d'esperança, i no de nostàlgia, és el que pot despertar el dinamisme de superació que tots portem a dins nostre. Sense presses i sense pauses, procurarem mantenir el pas amb aquesta esperança

activa que s'alimenta i es renova en les nostres successives trobades amb la Paraula i la presència sacramental del Ressuscitat que ens fa costat. Una Paraula i una presència que ens empeny cap enfora, per tal de prolongar i fer veure la proximitat del Senyor en la història de cada dia.

Volem ser aquesta presència viva com Església en la societat, sobretot mitjançant els laics cristians, tenint en compte aquella intuïció conciliar segons la qual «els laics tenen com a vocació especial fer present i operant l'Església en aquells llocs i circumstàncies on aquesta no pot arribar a ser sal de la terra sense ells» (LG 33). Volem tenir com a prioritat que l'Evangelí arribi als diferents ambients i que els cristians batejats actuïn com a llevat de renovació en tots els espais seculars sense exclusions i a més oferint al món el servei preciós de ser senyal i instrument de la unitat.

Demanam al Senyor llum i gràcia per encertar a fer-ho com Ell voldria i la nostra realitat ho demana.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Catòlics en la vida política

17 de juliol de 2011

Ja ha quedat molt lluny allò que es deia abans entre els catòlics: no et fiquis en política. Tots sabem molt bé que el compromís del cristià en el món no és opcional i que s'ha de poder expressar de moltes maneres, també participant en l'acció política.

Els fidels cristians laics no poden oblidar que, a més del compliment dels deures cívics comuns en conformitat amb els valors coherents amb la pròpia consciència, han de desenvolupar també les seves tasques contribuint a animar cristianament l'ordre temporal. En aquest sentit hi ha una clara línia doctrinal en el Concili Vaticà II i en el Concili Provincial Tarraconense (cfr. núm. 31) i un bon resum en el Catecisme de l'Església Catòlica que els catòlics haurien de tenir present. Això no vol dir renunciar a l'autonomia pròpia dels laics en política, que no està en contradicció amb tenir en compte l'ensenyament moral i social de l'Església. S'ha de reconèixer la legítima llibertat dels catòlics d'elegir, entre les diferents opcions, aquella que segons el propi criteri s'orienti millor a les exigències del bé comú, tot i essent compatible amb la fe que professen. La pluralitat d'opinions temporals és un fet, però el cristià també ha de fer veure que hi ha fonaments i

principis ètics que no són negociables, i que l'estructura sociopolítica ha de tenir sempre en compte el bé integral de les persones. Tornem a recordar la coneguda cita conciliar: la persona humana, està per damunt de totes les coses i els seus drets i deures són universals i inviolables (GS 26).

Cal que els catòlics, com tots els ciutadans, busquin sincerament promoure i defensar la vida social, la justícia, la llibertat, el respecte a la vida i tota la resta de drets de la persona. Viure i actuar políticament en conformitat amb la pròpia consciència no pot confondre's amb instal·lar-se en posicions allunyades del compromís polític, ans al contrari, serà expressió de la unitat de vida que ens ha de caracteritzar com a cristians: la coherència entre la fe i la vida. Un dels aspectes importants de l'aportació dels cristians en la vida pública cal que sigui aquest: que, mitjançant l'acció política, s'instauri un ordenament social més just i coherent amb la dignitat de la persona humana.

Com explica Benet XVI (*Charitas in veritate* 7), hi ha també un bé que afecta el viure social, el bé comú. Desitjar el bé comú i esforçar-s'hi és exigència de justícia i caritat. Tot cristià és cridat a aquesta caritat, segon la seva vocació i les seves possibilitats d'incidir en la polis. Aquesta és la via institucional —també política, diríem— de la caritat, no menys qualificada i incisiva del que pugui ser la caritat que s'exerceix directament en un tu a tu fora de las mediacions institucionals públiques o privades.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Silenci contemplatiu i diàleg

24 de juliol de 2011

El silenci extern no és més que la condició ambiental del silenci interior i no sempre és possible, tot i que en la Bíblia hi ha nombrosos passatges que recomanen la recta utilització de la paraula o conviden a evitar la inconstància de la paraula i els pecats de la llengua (Prov 10; 12; 15; Ecclo 5; 19; 20; 23; 28).

És molt significatiu el text de la carta de Jaume (3,1-10) que demana un silenci que podríem qualificar d'ascètic. També Jesús desqualifica les paraules destructives que, procedents del cor, surten per la boca... i recorda amb ensenyaments i exemples la importància del silenci, retirant-se a passar «la nit en oració» (Lc 6,12; cf. 22,39).

El silenci i la contemplació, enmig de la dispersió en què vivim, es demostren cada dia més necessaris no tan sols com un camí de purificació de tanta verborrea sinó també com a condició per a l'escolta de l'altre i de la nostra pròpia interioritat. El silenci interior exigeix l'exclusió d'interferències amb un control efectiu i el necessari recolliment actiu. L'estiu ofereix moltes oportunitats per a aquest recolliment i moltes persones decideixen dedicar alguns dies de les seves vacances per a practicar-lo en llocs i ambients adients.

Tanmateix, hi ha una altra vessant també a discernir i és l'aprenentatge i la pràctica del diàleg: a les nostres comunitats cal comunicar-se més, aplegar-se a parlar d'allò que vivim i —si en tenim de responsabilitats en elles— compartir idees, intuïcions, sobre què fer i com fer-ho per contribuir millor al benestar pastoral dels germans, escoltant-nos, manifestant el nostre pensament i posant en comú experiències i vivències.

A tots se'ns demana escoltar atentament i discernir què vol el Senyor de cadascú de nosaltres i de la seva Església de Lleida, cosa que no arribarà ordinàriament mitjançant aparicions o revelacions extraordinàries, sinó en un context de pregària, de recerca i de reflexió personal i comunitària, d'aprofundiment en les inquietuds pròpies i alienes i de contemplació de les realitats en general a la llum de la fe i sempre acompanyada d'interrogants i d'algun dubte. És com un diàleg permanent amb el món que ens envolta, fent-ne —com diuen ara— lectura creient per tal de poder evangelitzar i ser evangelitzats.

Una bona actitud fóra demanar aquella experiència i capacitat de la que parla Isaïes (50,4): «El Senyor, Déu sobirà, m'ha donat un parlar que convenç, perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla perquè l'escolti i sàpiga parlar i convèncer. El Senyor, Déu sobirà, m'ha parlat a cau d'orella, i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere.»

Ens cal saber parlar confiadament, saber escoltar amb respecte i dialogar molt... buscant plegats la interpretació dels fets que tantes vegades vénen farcits d'ambivalència quan no de contradiccions.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Cultura digital i evangelització

31 de juliol de 2011

El tema de la comunicació del que parlàvem fa unes setmanes no és només un sector pastoral, és sobretot quelcom constitutiu, forma part de la identitat de l'Església comunitat de Jesús enviada a anunciar arreu del món el projecte de Déu per a la humanitat.

En cada època, l'Església ha d'aprendre a anunciar la Bona Notícia de Jesús en el llenguatge més entenedor possible per a aquells a qui es dirigeix i avui tenim davant nostre l'home de l'era digital, de la cultura digital. Cal conèixer i comprendre el llenguatge amb el que es comunica i les seves percepcions. Els experts insisteixen que cal tenir molt en compte la importància de les percepcions: allò que hom percep i com ho percep.

Fa uns mesos, el Papa deia als membres del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials: «La fe sempre penetra i enriqueix, exalta i vivifica la cultura i aquesta, per la seva part, es fa vehicle de la fe i li ofereix el llenguatge per a pensar i expressar-se. Cal, doncs, fer-se escoltadors vigilants dels llenguatges dels homes del nostre temps, per tal d'estar atents a l'obra de Déu en el món.»

Per això també, quan parlem d'emprar el llenguatge digital i les noves tecnologies en la pastoral, no pot quedar a una banda l'exigència constitutiva del missatge que hem de transmetre. Al contrari, hem de saber escoltar abans allò que ens sembla que Déu vol comunicar ara i aquí. Cal ser bons comunicadors, però també i sobretot servents fidels del Déu que s'ha fet Paraula.

El mateix Jesús va saber emprar elements de la cultura del seu temps per anunciar el Regne: imatges com el ramat, els camps, la llavor, el banquet de bodes... Cal descobrir avui també en la cultura digital aquelles simbologies i metàfores significatives que ens ajudin a evangelitzar l'home contemporani, a recordar-li la primacia de Déu en la seva vida, garantia de plenitud i felicitat.

I cal mirar-nos amb atenció els possibles contrastos entre el missatge que oferim i el món de valors a l'alça entre els usuaris de la cultura digital. Algunes disfuncions seran inevitables perquè no podem rebaixar el valor de l'evangeli que volem compartir intentant fer-lo més acceptable a bon preu. Una presentació inadequada, en tost de revelar el veritable rostre de Déu i de la religió, l'amaga i el distorsiona i pot ser causa d'allunyament i d'indiferència (GS 19).

Els cristians creiem que la veritat que l'home de la cultura digital (i el de tots els temps) busca, tantes vegades a les palpentes, la trobarà en una

persona, Jesús, al qui hem de donar a conèixer en la seva integritat i afavorint que aquesta proposta pugui obtenir la corresponent resposta ponderada i lliure que donarà sentit a la seva vida.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La Catedral, seu de l'Església particular

4 de setembre de 2011

La paraula església —*ekklesía* en grec, que significa «assemblea» (1Cor 11,18)— s'emptra indistintament per referir-se a la comunitat dels fidels o per designar el lloc on ens reunim per a celebrar el culte i la pregària (edifici material).

L'Església Catedral és l'església-edifici on es reuneix l'església-comunitat. Sant Agustí en una homilia amb motiu de la dedicació d'una església diu: «Aquesta és la casa de les nostres oracions, però la casa de Déu som nosaltres mateixos. Per això nosaltres... ens anem edificant durant aquesta vida, per a ser consagrats al final dels temps. L'edifici, o millor, la construcció de l'edifici exigeix certament treball; la consagració, en canvi, comporta el goig.

El que aquí es feia, quan s'anava construint aquesta casa, succeeix també quan els creients es congreguen en Crist. Perquè, a l'accedir a la fe, és com si s'extragueren de les muntanyes i dels boscos les pedres i els troncs; i quan reben la catequesi i el baptisme, és com si anaren tallant-se, alineant-se i anivellant-se per les mans d'artífexs i fusters. Però no arriben a ser casa de Déu sinó quan s'aglutinen en la caritat.»

La Catedral ha estat anomenada també *Església major* o *Església mare* pel seu simbolisme. Perquè és aquella església en la qual el bisbe té situada la *càtedra*, «signe del magisteri i de la potestat del pastor de l'Església particular i també signe de la unitat dels creients en aquella fe que el bisbe anuncia a tots els seus membres».

Resulta significatiu que a la butlla papal que nomena un nou bisbe diocesà s'empri una fórmula semblant a aquesta: «*Trobant-se vacant l'Església catedral de... designem per a regir-la a...* ». I és que la catedral simbolitza immediatament l'Església particular o diòcesi, en tant que porció del poble de Déu encomanada a un bisbe que la congrega en l'Esperit Sant, amb la col·laboració del presbiteri, per mitjà de l'Evangeli i l'Eucaristia (c. 369).

Les catedrals es diversifiquen igual que les Esglésies particulars o comunitats diocesanes a les que serveixen de referència i de les quals són “seu”. Però allò més important és que en tota Església particular es verifica sempre el misteri de l'Església de Crist com a esdeveniment de salvació. El Concili Vaticà II explicava molt bé que l'Església de Crist, anomenada a vegades Església catòlica o universal, no és la suma o federació de les Esglésies particulars o diòcesis, sinó que es realitza en cada una d'aquestes Esglésies particulars «formades a imatge de l'Església universal i en les quals i a base de les quals existeix l'Església catòlica, una i única» (LG 23; cf. LG 26; CD 11). Per això la catedral fa referència també a l'Església universal, estesa per tota la terra i presidida en la fe i en la caritat pel Successor de Pere i Cap del Col·legi Episcopal (cf. LG 18; 22; etc.).

Ara que anem a començar un nou curs i tindrem noves ocasions de celebrar la fe aplegats en comunitat en la Catedral (i en altres espais semblants), tant de bo que vulguem revifar la nostra experiència de membres d'aquesta nostra Església Particular de Lleida, branques d'un mateix arbre, pedres vives orgànicament responsables i amb voluntat de ser fidels a l'Evangelí.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un servei d'acolliment i orientació

11 de setembre de 2011

Se'l coneix com el COF i és una Fundació sense finalitat de lucre que ja té alguns anys d'història a Lleida, però vull presentar-lo a la consideració de la societat lleidatana, i també a les nostres comunitats eclesials, en aquesta nova etapa.

Cal dir que és un servei de la nostra Església de Lleida, amb voluntat d'acollir, atendre, orientar, acompanyar i donar resposta a aquelles situacions i problemàtica que poden afectar les persones i famílies en una situació de dol, conflicte, patiment i risc en l'àmbit de llurs relacions personals, familiars i en el seu desenvolupament integral i espiritual en qualsevol etapa de la seva vida; obert a tots els camps d'intervenció sense cap mena de distinció per raó de situacions personals, ideologia o religió. Volem acollir des de la llibertat i el respecte a tota persona sense exclusions per tal d'ajudar-la a trobar respostes i sentit a la seva situació i existència.

En la nostra vida hi ha crisis circumstancials que afecten un o més membres de la família o la parella (fets inesperats que trenquen l'equilibri personal/familiar, com pot ser la pèrdua d'un ésser estimat, immigració,

problemes laborals, problemes psicològics, dificultats de relació, situacions de fracàs, temors generals, insatisfaccions, desconcert vital, etc.); i també crisis evolutives que comporten un període de canvi o canvis estructurals i la necessitat de trobar sortida a les dificultats experimentades.

L'equip de treball del COF el formen professionals amb formació i maduresa humana i cristiana que acullen les demandes que se'ns presenten des dels diferents àmbits (psicològic, jurídic, pedagògic, mèdic, social i teològic) i ofereixen assessorament, acollida i orientació a joves i famílies en situació de crisi, suport a dones en embaràs no desitjat, acompanyament espiritual, etc.

Els principis d'actuació en els quals es basa el desenvolupament de les diverses activitats al COF són: el voluntariat, la gratuïtat, i l'acció realitzada mitjançant un treball en equip i en xarxa amb les altres realitats diocesanes d'acolliment i acompanyament. Els nostres voluntaris col·laboren amb la Delegació de Pastoral de la Salut en l'acompanyament a malalts i famílies; amb els grups d'acompanyament al dol de Lleida; amb la Delegació de Pastoral de Família i Vida en l'acolliment de famílies que necessiten compartir... Tot amb fidelitat i coherència al treball en xarxa que ha estat una de les opcions pastorals a la nostra Església de Lleida i amb la intenció de realitzar les línies d'acció de l'Assemblea Diocesana «Entre tots i per al bé de tothom» i «La iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe» amb la intenció clara de mostrar la via comunitària cristiana: «Mireu com s'estimen.»

I sempre mantenint un concepte integrador de la família i, per tant considerant-la en la seva multiplicitat interactiva. Convençuts que tot allò que es pugui fer per donar suport al creixement de la persona i la família té sempre una eficàcia més enllà del seu àmbit intern d'influència, arriba també a d'altres persones i famílies, incidint necessàriament en la societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una Església que viu i actua en la història

18 de setembre de 2011

L'Església de Lleida té una llarga tradició de presència i d'iniciatives en l'àmbit de la Pastoral Social, en interacció amb la societat i la cultura de cada temps, complint així la seva missió d'evangelitzar les realitats socials, econòmiques, culturals i polítiques del món en què viu, enmig de diferents reptes

i dificultats. Però a més, és doctrina pacíficament assumida i explícitament proclamada en el Concili Provincial Tarraconense (núms. 31, 104, 106-107) que l'anunci de la Bona Nova de Jesús no pot excloure cap dimensió de l'existència humana. Per aquest motiu volem afavorir una presència d'Església, de tots els seus membres, cada dia més conscients que no s'ha d'amagar la pròpia condició cristiana, renovant esforços per tal d'assolir un servei explícit i el més evangèlic possible enmig del món, particularment en les estructures i serveis de promoció humana, mirant de crear entre tots condicions de vida digna, especialment per als germans més vulnerables.

A tal fi considero indispensable aprofundir en la nostra condició de deixebles “enviats” a promoure l'Evangeli de la vida i de la solidaritat, acompanyant eficaçment i donant suport a persones i grups a l'estil del Bon Samarità, com ha fet Jesús, i generant espais d'acolliment i servei als germans, vivint sempre oberts a la col·laboració responsable amb la comunitat local en la ciutat i en els pobles.

Tots els batejats som cridats a fer present l'Església en la societat essent-ne part activa i participant en les iniciatives cíviques que tinguin per objectiu la consecució del bé comú, que és responsabilitat i objectiu de cada persona i grup social i no només dels poders públics. És més, la implicació dels cristians en el camp social forma part de la pròpia vocació i missió. I els membres de les nostres comunitats que ocupin llocs de responsabilitat en la cosa pública s'han de poder sentir sostinguts per nosaltres, com diu també el Concili Tarraconense, “no necessàriament en les seves opcions partidàries, però sí en el seu esforç per treballar en la transformació de les estructures sociopolítiques d'acord amb els valors del Regne” (núm. 107).

Per això és cada dia més necessària la participació en processos formatius que ens ajudin a conèixer i difondre la Doctrina Social de l'Església i ens donin criteris vàlids per a la reflexió i l'anàlisi de la realitat social des de l'opció cristiana, possibilitant-nos així ser millors deixebles missioners, aprofundir la trobada personal i comunitària amb Jesucrist i experimentar l'alegria de ser enviats.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

“Era a la presó i vinguéreu a veure'm”

25 de setembre de 2011

Els qui diem que cal estimar-nos i ésser i viure per als altres, posant el cor en tot, comprometent-se i preocupant-se del bé de les persones a

l'estil de Jesús, no podem oblidar que això implica “mirar” les persones i les seves circumstàncies com ho fa Jesús. I Ell s'implica en la promoció de llur desenvolupament integral fins a jugar-se la vida, tenint sempre present el “projecte” diví pel qual tots som cridats a la salvació. Un projecte que realment xoca amb tantes carències materials i morals que hi ha en el re-fons de tantes històries dels nostres germans a la presó.

Penso aquestes coses especialment ara, al voltant de la festa de la Mercè. Una celebració que ens recorda com davant les dures realitats que viuen tants germans i germanes (dins i fora dels Centres Penitenciaris) no s'hi val la indiferència ni el tancament en els propis problemes: és una postura que grinyola massa front a la “mirada” del Crist.

Vull agrair la preocupació dels professionals en favor dels presos i les seves famílies, i la feina de tot el voluntariat generós que acompanya el servei de l'Equip de la Pastoral Penitenciària. Tant de bo creixin cada dia més i augmenti també la conscienciació de tota la Diòcesi, per tal d'incidir en el canvi de mentalitat de la societat.

Nosaltres ho volem fer tot alimentats sempre per la fe en el Déu que, en Jesucrist, deixà ben clara la seva preferència pels més fràgils, va compartir els seus sofriments obrint camins d'alliberament, animant i aixecant el caigut a les voreres, i proclamant i practicant l'amor fratern i el perdó com a via de regeneració. És Ell qui ens anima també a confiar en l'ésser humà, la dignitat del qual desitgem i esperem que hi sigui en el centre dels sistemes penals.

Els germans presos són persones dignes de ser ben ateses i ben acompanyades i mai “causes perdudes” perquè, més enllà de les circumstàncies que han viscut, també és veritat que els seus errors els provoquen sofriments, a ells mateixos, i els han obert ferides que cal curar.

Seguim treballant amb esperança i fent-nos presents de la millor manera possible ajudant a “viure” aquests germans i germanes, procurant respondre a les seves necessitats i alleujar el dolor de les seves famílies.

Ho posem tot als peus de la Mare de Déu de la Mercè, acollint-nos confiadament a la seva intercessió davant el Bon Déu de la Misericòrdia.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Presència d'Església a la societat

**Missatge de Mons. Joan Piris Frígola, Bisbe de Lleida,
per al Curs pastoral 2011-2012**

Introducció

Benvolguts germans i germanes membres de l'Església que pelegrina a Lleida:

Ja s'està acabant aquest estiu tan especial per a molts de nosaltres, joves i no tan joves, amb la forta experiència d'universalitat viscuda amb el Successor de Pere a Madrid, envoltat de milers de joves de prop de dues-centes nacionalitats, confessant una mateixa fe i fent present i visible la Bona Notícia de Jesucrist.

Ha estat un ressò ben clamorós d'allò que canta el Salm 66: "*Senyor, que et lloïn tots els pobles alhora!*" La Jornada Mundial de la Joventut ha esdevingut com una paràbola de la universalitat, un missatge que la fe no té fronteres i que tothom és convocat a assaborir la salvació de Déu.

Els que hi hem participat l'hem viscuda amb agraïment i ens hem sentit cridats a ser promotors de la *fraternitat universal* fent cada dia més visible la realitat del projecte de Déu: "*Que us lloïn tots els pobles!*"

I. El camí recorregut els dos darrers anys en el Pla de pastoral i la joia viscuda en les dues Assemblees Diocesanes celebrades en la Pentecosta ha estat una experiència de discerniment en comunitat

Molts membres de l'Església de Lleida hi vam treballar arran de la convocatòria feta amb la Carta "*Entre tots i per al bé de tothom*" (2009-2010) i coincidíem en la necessitat de construir plegats una Església més "sinodal": una Església en què els laics siguin cada dia més subjectes coresponsables i plenament actius de la missió evangelitzadora i no només els destinataris. Sabem que la "sinodalitat" és una mentalitat i una praxi i, quan a les nostres trobades compartim preocupacions, tots volem encertar l'orientació global que cal donar avui a l'acció evangelitzadora: què és allò prioritari?, què hem de "privilegiar"? (i, per tant, què hem de deixar en segon lloc?).

Per discernir i prendre opcions amb una certa garantia hem tingut molt en compte aquella recomanació de l'Evangeli: "*Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per acabar-la?*" (Lc 14,28). Segurament és molt "bo" tot el

que fem, però hem de pensar millor cap a on hem de dirigir les energies i els recursos que tenim. Encara més. Jesús ens ha dit: “*Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n’esgarria una, no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l’esgarriada?*” (Mt 18,12). Aquesta qüestió és actualment molt més inquietant, quan constatem tants distanciaments de la fe, i més tenint en compte que “*Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat*” (1Tim 2,4).

Cal beneir el Senyor més i més perquè la història passada i present de l'Església de Lleida està farcida de persones, grups i institucions que han estat i són testimoni evident d'aquella “*llum i sal de la terra*” que Jesucrist volia que fóssim. Per això, agraeixo totes les aportacions solidàriament responsables, fruit moltes d'elles de la reflexió acompanyada d'un testimoniatge de vida el més evangèlic possible i que participen activament en la renovació de la comunitat eclesial a la qual pertanyem pel Baptisme. Agraeixo totes les iniciatives de persones, grups i institucions eclesials que, sentint-se branques d'un mateix arbre (l'Església de Lleida), volen contribuir al creixement de la llavor de l'Evangelí escampada a les nostres terres des de fa segles.

Agraeixo la participació de tothom i demano, sobretot, que tots plegats vulguem anar fent passes amb modèstia, procurant respectar el dia a dia de les nostres comunitats, institucions d'Església, grups, delegacions, etc. i les seves diferències i particularitats; però, alhora, integrant-les en aquell objectiu comú que són les **prioritats pastorals diocesanes** assenyalades després del convenient discerniment fet “*entre tots i per al bé de tothom*”.

Com a resultat del treball comunitari en una època d'increença, hem volgut activar la **iniciació cristiana** assenyalant-la com una línia prioritària amb la Carta: “*Iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe*” (2010-2011). A la seva llum, hem compartit anàlisi, confrontació amb l'evangelí, judici crític amb ànim constructiu i acció de gràcies al Senyor que ens fa costat i es refia de nosaltres.

Les dues Assemblees Diocesanes que han acompanyat aquest treball ens han fet gaudir molt, tot acceptant la dosi d'utopia que inclou el nostre projecte i els dubtes i interrogants que tenim. Tanmateix, en donem gràcies a Déu perquè és molta l'esperança que ens anima després d'aquestes experiències viscudes en la nostra Església local, molt ben representada i aplegada en un nombre significatiu, havent recorregut un camí de feina personal i en grups, al qual he volgut aplicar literalment —salvades les distàncies— unes paraules del Concili Tarraconense (1995): “*Ha estat una joiosa experiència de comunió eclesial, arrelada en la mateixa comunió trinitària. Hem pregat al Senyor, hem obert els cors a la Paraula de Déu i a les veus dels germans, hem reflexionat i discutit fraternalment*

amb el desig d'interpretar les veus de l'Esperit. Donem gràcies a tots els que hi han participat i als qui han pregat i seguit amb interès el seu desenvolupament.”

El fruit immediat ha estat fixar-nos una segona línia prioritària: una millor **presència d'església en el món**. Des dels primers temps, l'Esperit Sant ens demana traspasar els murs del cenacle i actuar amb més confiança, creixent en dinamisme i en capacitat de descentrar-nos, pensant i vivint més per als altres. És amb aquesta intenció que ens apleguem de tantes maneres a pregar, reflexionar i discernir orgànicament, intentant promoure la participació dels batejats que hi vulguin aportar la seva contribució responsable, segons els seus carismes i vocacions.

Tenint aquest rerefons us vaig presentar 8 Propostes Pastorals a l'Assemblea del proppassat 5 de juny, tot fent-me ressò de les aportacions rebudes:

1. **Posar en marxa itineraris diversificats d'iniciació o reiniciació cristiana d'adults** segons les diferents situacions, mirant de potenciar la comunitat cristiana i prioritzant l'atenció a les famílies, treballant amb un criteri evangelitzador i no subordinant tot el que representa la Iniciació Cristiana al tema de l'administració dels sacraments i les seves “urgències”...
2. **Potenciar la formació dels agents de pastoral**, particularment la formació específica dels membres dels equips d'agents instituits (o Ministeris Laïcals) en les Unitats Pastorals: aprofitant millor el que ofereix l'IREL i creant espais de discussió i diàleg amb el món que ens envolta.
3. **Cuidar en la pràctica l'espiritualitat de comunió**, que implica oració personal i comunitària, escolta de la paraula de Déu, fraternitat real, unitat en la missió des de la diversitat i la complementarietat de dons i carismes, i comunió real amb l'Església diocesana i el seu bisbe.
4. **Per als adults que demanen els Sacraments de la Iniciació, instaurar el catecumenat en l'àmbit diocesà** amb la col·laboració de les parròquies dels candidats. I per als adults ja batejats que reinicien el seu procés creient, oferir a escala arxiprestal o interparroquial un itinerari catecumenal o catequesi d'adults (amb materials del SIC). Això pot ser útil també per a la preparació de la confirmació.
5. **En general, la preparació al baptisme** ha de tenir un temps adequat, amb uns continguts i una dedicació iguals o superiors

als que s'inverteixen ara a preparar els sagraments de l'Eucaristia (Primera comunió) o el Matrimoni. (En el procés d'admissió, tot i tenir molta cura en l'acollida pastoral, hem de mirar de recuperar d'alguna manera els anomenats "escrutinis"...))

6. **Per a les famílies que demanen la Primera Comunió** dels fills, cal fer "necessària" la participació de pares i mares en les trobades formatives i que, al mateix temps i per coherència, s'impliquin en el procés catequètic dels seus fills (catequesi familiar).
7. **Configurar les Unitats Pastorals** de manera que arribin a ser **unitats d'acció pastoral**.
8. **Promoure ministeris laïcals "instituits"** (cf. Fets 6,17), atès que en les respostes, opinions i experiències que s'hi ha manifestat s'apunta cap a una certa reconstrucció de l'acció eclesial (i no tan sols referida a qüestions organitzatives).

Caldrà **una atenció particular a la proposta 7**: *Les Unitats pastorals i la Unitat d'Acció Pastoral (UAP)* que, per altra banda, no és cap novetat perquè ja el setembre de 2007 consta a les Actes dels consells de Pastoral i de Presbiteri l'acord de revisar les Unitats Pastorals.

Avui és una necessitat *optar per una pastoral "orgànica", que és més que fer coses plegats*: és unir forces posant en marxa serveis Inter i/o supraparroquials. (Ja n'hi ha de preparació al matrimoni, de catequesi, de caritat... Podríem encara tenir-ne d'altres...) Pot semblar aconsellable començar —o reforçar— algun "projecte ben concret" assumit per dues o més parròquies veïnes, com ja ho estan intentant en algunes demarcacions de l'arxiprestat del Baix Segre i del Baix Urgell...

Això implicarà una readaptació del subjecte eclesial perquè la Unitat d'Acció Pastoral la formen —cal que sigui així— "*diverses comunitats parroquials*" *Compromeses de manera orgànica en una acció compartida, expressada amb ministeris diferents, amb la guia d'un prevere "moderador"* —en equip amb els altres preveres, diaques, laics i membres de vida consagrada, si n'hi ha. Es vol així una acció més eficaç i evangelitzadora, cercant respondre a les particularitats del territori corresponent, i involucrant més persones en una progressiva integració de carismes i ministeris.

Aquesta manera de fer reclama capacitat d'adaptació i flexibilitat tant als responsables pastorals com als feligresos, perquè —repeteixo— es tracta d'integrar entre si un conjunt articulat de parròquies —i altres centres eclesials— *per a complementar-se*.

Convé recordar que és el mateix codi de Dret Canònic el que suggereix "*agrupacions peculiars de parròquies amb la finalitat d'afavorir la cura*

pastoral mitjançant una activitat en comú” (c. 374,2) i amplia el concepte de ‘cura pastoral’ reconeixent també als no preveres poder *cooperar-participar* precisament en l'àmbit parroquial i amb reconeixement explícit per part de l'autoritat. I el c. 230,3 diu expressament: *“On la necessitat de l'Església ho aconselli i no hi hagi ministres, poden també els laics, encara que no siguin lectors ni acòlits, suplir-los en algunes de les seves funcions, és a dir, exercitar el ministeri de la paraula, presidir les oracions litúrgiques, administrar el baptisme i donar la sagrada comunió, segons les prescripcions del dret.”* I el c. 517,2, que assenyalava explícitament la possibilitat d'encarregar responsabilitats pastorals a un “diaca o a una altra persona que no té el caràcter sacerdotal, o a una comunitat...”; tot i que no diu com, deixa la porta oberta a possibles desenvolupaments posteriors, encara que parla de la necessitat d'un prevere ‘moderador’ en referència directa al c. 150. No diu que aquest sigui Rector sinó que “dotat de les potestats pròpies del rector, dirigeix l'activitat pastoral”.

Nota: les UAP no anul·len les parròquies actuals ni modifiquen el seu estatut jurídic; per tant, cada parròquia segueix tenint els seus Consells, llibres sacramentals (c. 535,1) i d'economia, arxiu i segell propi, etc., que poden estar units en el centre de la Unitat Pastoral. El “mapa” de les UAP de la Diòcesi l'elaborarem entre tots i serà revisat quan les circumstàncies ho demanin. Les situacions són diverses i pot haver-hi models diferents.

II. El curs que ara encetem, 2011-2012, cal que sigui un temps de sedimentació i d'aprofundiment del camí fet durant els dos cursos passats

1. Continuïtat: a l'Església catòlica s'està parlant molt de “nova evangelització” atès el canvi d'època que ens ha tocat viure però, en realitat, la iniciació i/o reiniciació cristiana és l'objectiu permanent de la comunitat de Jesús de tots els temps. Per això, el que ens plantejem enguany és aprofundir aquesta única missió rebuda de Crist en continuïtat amb allò que intentem, i sempre en comunió, *“entre tots i per al bé de tothom”*.

“Anunciar Crist a aquells que el desconeixen” és el resum de tot el que entenem per evangelitzar, que, segons Pau VI, és un veritable procés: *“renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit de Jesucrist, adhesió del cor, entrada a la comunitat, acolliment dels signes [sacramentals], iniciatives apostòliques”* (Evangeli Nuntiandi, 24).

Tenim com a referent també l'empenta del Concili Vaticà II i del nostre Concili Provincial Tarraconense que ens demana, des de la seva 1a resolució, *“sentir el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de*

Crist a tot el país, integrat per persones i grups molt diversos que tenen actituds i nivells ben diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l'amor de Déu manifestat al món per mitjà del Crist en l'Esperit” (cf. Ef 1). Cal que la nostra Església manifesti una vegada més que “*el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist*” (*Gaudium et Spes* 1). És la lògica de l'Encarnació... Sense com-prendre, sense com-patir amb la persona humana no és possible el seu enteniment i la seva obertura a paraules noves. Tot pot semblar mentida, també la Paraula de Déu, si no hi ha comprensió incondicional de l'altre i escolta amorosa... Un evangeli de Jesús, el missatge del qual no comenci donant com a salvació inicial l'acolliment, la comprensió-compassió, la proximitat i l'acceptació de l'altre, difícilment serà un evangeli que pugui interessar els homes i les dones, nens, joves i adults del nostre temps (GS 3).

Per això, **són actituds necessàries**: assumir el context social en què es mou la fe cristiana i acceptar i estimar la societat actual perquè és la nostra i perquè, en ella, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé. I assumir també tota la realitat de l'Església sense exclusions ni imposicions, reconeixent i acceptant la *pluralitat interna* i les diferents concepcions i models d'evangelització. L'objectiu comú és —sense sentir-se superiors els uns als altres— caminar vers la renovació de la vida cristiana, tot mantenint les certes que ens ha transmès la Tradició de la fe.

De cara a la “comunió” pròpia de l'Església local o particular i a la tasca d'edificar comunitats cristianes, el Concili Provincial Tarraconense fa una crida àmplia i cordial a tots els qui, havent rebut el do de la fe, volen mantenir-se en la comunió eclesial i desitgen portar el nom de Crist als qui el desconeixen. Volem sentir-nos units en la pregària, en el camí vers la plena unitat en el Crist i en la tasca comuna d'oferir la seva paraula i el seu amor a un món que el desconeix.

Només des de l'experiència personal i comunitària de la salvació de Déu podrem esdevenir encomanadors de la bona notícia als homes i a les dones amb els quals la vida ens fa trobadissos. Cal descobrir, contemplar, estimar, agrair i celebrar la presència i l'obra de Déu en cada persona, que es dóna abans que nosaltres hi arribem. Perquè l'evangelització brota allà on s'estableix la trobada entre persones, amb una relació positiva i amb una comunicació interpersonal. “*Quan hi ha caritat i amor*” s'obre la porta a la bona notícia que ve de Déu. Per això, cal ajudar a refer l'experiència de Déu de tanta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiva de Jesús.

2. La novetat: a l'Església de Lleida volem mirar amb una especial atenció com tenir cura i potenciar la presència *dels cristians en la nostra societat*, perquè constitueix el testimoni públic i l'acreditació de l'anunci del missatge evangèlic.

El Concili Provincial Tarraconense [núm. 77] insta tots els cristians —clergues, religiosos i laics— a realitzar la síntesi entre fe i vida indicada pel Concili Vaticà II, i denunciar la separació entre el missatge cristià i la pràctica social, que afecta molts membres i grava molts costums de les nostres comunitats eclesials.

El fenomen de la globalització afecta cada vegada més les nostres relacions interpersonals i socials, però la nostra llibertat per a poder anunciar Jesús en els nostres ambients és un dret inalienable, compatible amb una sana laïcitat, i cal exercir-lo amb convicció, però fent-lo creïble mitjançant el testimoni de la nostra vida: cal que la nostra Església sigui “casa d'oració per a tots els pobles” i també casa i escola de comunió, casa d'acollida universal on tots puguem asseure'ns a la mateixa taula.

III. Us animo a començar el nou curs pastoral amb renovada il·lusió

1. Reptes i signes d'esperança

No partim de zero, sinó que hi ha *una llarga tradició de la presència dels cristians en el món*. Cal prendre'n consciència i créixer a partir del que som, amb humilitat, però amb convicció, en la línia de la tradicional “*consecratio mundi*” que el mateix Dret de l'Església reconeix i estableix com la funció pròpia i peculiar, tot i que no exclusiva, dels laics: la d'animar l'ordre temporal.

Potser avui hi ha dificultats afegides. Tanmateix, *cadascun de nosaltres* hem de prendre consciència que estem presents en la vida pública de diverses maneres: la família, l'escola i les AMPA, la professió, el temps lliure, la política, els sindicats, la universitat, tot el teixit d'entitats i associacions civils, etc. I allí, *cadascun de nosaltres* som testimonis del Crist, perquè *els cristians laics som Església-en-el-món*.

A més a més, *l'Església Diocesana* també hi és present a través de l'acció caritativa i social organitzada de *les parròquies* inserides als barris i als pobles; a través de *l'Escola Cristiana* (espai evangelitzador important juntament amb la família, complementant subsidiàriament la parròquia); per mitjà de tants *cristians/es a l'Escola Pública* que s'hi manifesten sense complexos; amb la *Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa*

i Social (una esplèndida realitat que fa visible la comunió eclesial i la solidaritat afectiva i efectiva, amb un nombre notable de voluntaris implicats); a través de l'IREL i el diàleg fe/cultura, els Moviments Apostòlics dels Laics, les delegacions diocesanes i, especialment, la delegació de Mitjans de Comunicació, etc.

2. Ser “llevat, sal, llum... en el món”: és una exigència essencial de l'Evangeli per a tots els batejats. La fe no és una qüestió privada, s'expandeix pel testimoni personal i comunitari, es manifesta en l'esperança i es realitza en la caritat. És la credibilitat dels missatgers allò que fa possible acreditar la credibilitat del missatge, i tots necessitem viure amb més radicalitat i coherència el que prediquem a fi que molts dels nostres coetanis puguin sentir-se atrets novament per Jesucrist i es descobreixin convidats a formar part activa de la comunitat dels seus deixebles.

3. L'ensenyament social de l'Església: constitueix un gran patrimoni que ens dona llum per veure-hi clar i força per actuar oferint criteris per a l'aproximació missionera en les diferents realitats socials presents al nostre món. Solament cal recordar alguns documents: *Mater et Magistra* (celebrem el 50è aniversari), *Pacem in Terris*, *Gaudium et Spes*, *Populorum Progressio*, *Sollicitudo Rei Socialis*, *Laborem Exercens*, *Deus Caritas est*, *Caritas in veritate*. A més a més, tenim les resolucions de l'esmentat Concili Provincial Tarraconense (1995) per aplicar aquesta doctrina a la nostra diòcesi. Hi ha moltes pistes d'acció pastoral.

4. Cada cristià/ana i cada comunitat, des del que és, ha d'aprendre a **mirar atentament la realitat social** reflexionant i analitzant els propis ambients, a partir dels principis i criteris de la Doctrina Social de l'Església.

D'aquesta manera anirem esdevenint unes comunitats encara més acollidores que:

- escolten...
- aprenen...
- es comuniquen amb l'entorn...
- ensenyen...
- i pregunten amb intenció social...

Aquest hauria de ser un element permanent en les homilies, els escrits, les activitats pastorals normals, etc., afegint a la bona acollida (que mai no ha de faltar) i l'atenció als qui vénen o truquen a la nostra porta, una pastoral de “la proposta” evangèlica.

IV. Algunes propostes operatives

1. Cada parròquia, unitat pastoral, delegació, comunitat o institució diocesana, en elaborar *els objectius pastorals d'aquest curs* maldarà per programar per l'*Advent* i la *Quaresma* alguna acció concreta encaminada a treballar la prioritat de la Presència de l'Església en la nostra societat lleidatana. Aquestes iniciatives es posaran en comú a les reunions periòdiques de les unitats pastorals i dels arxiprestats.

2. Cal donar informació del que ja fem entre tots. Per això, prepararem una *Cartellera Informativa dels serveis diocesans* que l'Església de Lleida fa dins la societat per tal de posar-la a la Cúria i a altres institucions diocesanes, parròquies, delegacions, Escola Cristiana, etc.

3. Volem tenir cura de l'acompanyament espiritual i pastoral dels cristians i cristianes que ja estan compromesos socialment i en la política activa. Amb aquesta finalitat farem alguna sessió pedagògica per ajudar els preveres, diaques, els ministeris laïcals, catequistes, etc.

4. Ateses les implicacions socials de la fe cristiana, cal elaborar un programa específic de formació en l'Ensenyament Social de l'Església, amb:

- Difusió de les encícliques socials del Magisteri de l'Església.
- Jornades de la formació permanent del preveres.
- Full Dominical, ràdio i TV, escola de l'Esplai, cursos de l'IREL, etc.

El camp propi de l'activitat evangelitzadora dels cristians laics és la vida pública.

5. Dedicar un Consell de Pastoral Diocesà exclusivament a aquesta temàtica. I també, fer Consells de Pastoral a cada parròquia per respondre a la realitat concreta del barri o del poble.

6. Jo mateix convocaré una trobada amb cristians compromesos en la política activa, per tal d'intercanviar els reptes i les necessitats que emergeixen de la seva experiència.

Conclusió

Cal dir que aquesta segona prioritat, *Presència d'Església a la nostra societat*, que subratllarem aquest curs 2011-2012, també serà permanent per als propers anys i s'afegeix a les anteriors. Per això hem parlat expressament de fer camí en "continuïtat" i "novetat".

A aquest propòsit, jutjo molt lluminosa la següent reflexió de sant Agustí (Sermó 169, 15, 19): "*Som caminants, pelegrins en ruta. Hem, doncs, de sentir-nos insatsifets amb el que som, si volem arribar al que*

aspirem. Si ens complau el que som, deixarem d'avançar. Si ens convencem que és suficient, no tornarem a donar un pas. Seguim marxant, anant cap endavant, caminant cap a la meta. No tractem de parar en el camí, o de tornar endarrere, o de desviar-nos de la ruta. El qui es para, no avança. El qui enyora el passat, dóna l'esquena a la meta. El qui es desvia, perd l'esperança d'arribar. És millor ser un coix en el camí que un bon corredor fora d'ell."

En conseqüència, sense presses i sense pauses, procurarem mantenir el pas amb aquesta esperança activa que s'alimenta i es renova en les nostres successives trobades amb la Paraula i la presència sacramental del ressuscitat que ens fa costat. Una Paraula i una Presència que ens empeny cap enfora, per tal de prolongar i fer veure la proximitat del Senyor en la història de cada dia.

Ens estimula el mateix Benet XVI amb el que ha anomenat *l'atri dels gentils*: *"crec que l'Església hauria d'obrir també avui una espècie d'atri dels gentils on els homes puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu sense conèixer-lo i abans que hagin trobat l'accés al seu misteri, al servei del qual està la vida interna de l'Església"* (Discurs a la Cúria Romana amb motiu del Nadal, 21 de desembre de 2009).

És clar que no volem alimentar optimismes fàcils sinó més aviat reafirmar la nostra confiança ferma en Aquell que ens ha cridat i constituït membres de la seva comunitat eclesial i que ens anima a continuar treballant sense defallir, malgrat totes les nostres incoherències. Mai no ha parlat Jesús de facilitats..., però sí que ens ha dit *"només que la vostra fe fos tan petita com un gra de mostassa..."*.

Mirem-nos en el testimoniatge de Maria de Natzaret que ens ha fet proper Déu, el "Déu-amb-nosaltres". En Ella resplendeix la nostra capacitat de convertir-nos en col·laboradors de Déu. Per l'Encarnació, Déu ha fet *"comunió"* amb nosaltres (Jo 1, 14) i hem d'anunciar-ho i fer evident que *"la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat... us anunciem allò que hem vist i sentit"* (1Jo 1, 2-3). I, en la Visitació, Maria es fa servidora del proïsme. És el *"servei de la caritat a domicili"* que ens ensenya l'actitud dels millors deixebles de Jesús, el *servei amorós* als altres.

Maria és model i icona de la presència dels cristians en el món. Estem cridats a fer el mateix paper de Maria: ser *"notícia de Déu"* en el món, guies que orienten i acompanyen, punts de referència, senyals, guies dels allunyats que pregunten i dels qui no pregunten res, dels qui busquen i dels qui caminen perduts. Però, com Ella, sempre amb humilitat i sense preten-

sions. Hauríem de repetir cada dia: “*Jo et beneeixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i poderosos i les has revelades als petits*” (Mt 11, 25 ss). Des d’aquesta petitesa i amb una lectura sapiencial —contemplativa— de la història, Maria ens porta a descobrir els criteris de la misteriosa acció de Déu, el qual, capgirant els judicis del món, ve en auxili dels més fràgils... Per això, manifestant el sentiment de la seva petitesa, entona un càntic d’acció de gràcies: “*El Senyor ha fet en mi meravelles... ha mirat la petitesa de la seva serventa... les obres del seu braç són potents; dispersa els homes de cor altiu; derroca els poderosos del soli i exalta els humils. Omple de béns els pobres i els rics se’n tornen sense res*” (Lc 1,46-53).

Rebeu la salutació agraïda i esperançada del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Lleida, 2 d’octubre de 2011

Festivitat de la Mare de Déu de l’Acadèmia

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Juliol	2	Vilanova de la Barca.....	1	5
Juliol	3	Pont de Suert	2	5
Juliol	9	Torregrossa	13	8
Juliol	10	Puigverd de Lleida.....	9	9
Juliol	30	Alcoletge	6	4
Juliol	31	Fontdepou.....	1	2
Setembre	25	Bellaguarda	10	18
Setembre	25	La Granadella	9	8

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 26 de setembre

1. Pregària.

El Consell començà amb el res de l'hora menor

2. Aprovació acta anterior.

Una persona presenta la seva disconformitat perquè les seves aportacions a la reunió passada no han estat suficientment reflectides a l'acta ni al comunicat de premsa que va sortir al web del Bisbat.

Aprovada l'acta per tothom excepte per una persona.

3. Seguiment d'acords i temes.

Es manifesta que cal posar fil a l'agulla a la realitat de les unitats d'acció pastoral.

S'acorda que cada arxiprestat plantegi aquesta qüestió, coordinats pel vicari de pastoral.

Dates: Que a Pasqua s'aporti el resultat.

4. Missatge del Bisbe Joan, Presència d'Església a la societat.

El Sr. Bisbe, Joan Piris fa alguns comentaris del seu missatge i després s'obre un torn obert de paraula i alguna aportació indica que les jornades d'estudi, hauríem de tocar el temes concrets que ens trobem en la pastoral diària. Un exemple d'això fóra, com tenir cada parròquia una presència més viva en la societat del barri concret en el que està.

Mn. Ramon Prat distingeix entre presència de l'Església i presència d'Església en la societat i suggereix que caldria preparar un petit esquema per treballar en grups amb les següents pautes:

- Repte i signes d'esperança
- Criteris, a partir de l'Evangeli i del Missatge del Bisbe
- Pistes per donar passos endavant.

També és proposa preparar un material senzill, adaptat per a la gent per treballar amb la Doctrina Social de l'Església.

5. Concreció de pautes d'acció per a la instauració del catecumenat d'adults.

Mn. Daniel fa la seva aportació al respecte.

Suggereix que el ritus d'ingrés en el catecumenat es faci a les parròquies; que l'elecció la faci el Bisbe o un delegat seu i que la celebració del

baptisme sigui administrat pel Bisbe, a la catedral i amb tots els catecúmens junts.

El Sr. Bisbe parla de la durada d'aquest catecumenat d'adults i diu que podria començar a l'Advent i acabar per la Pentecosta. També assenyala que referent a la formació d'aquests catecúmens, caldrà establir un mínim comú exigible i flexible.

També es parla que l'edat mínima sigui a partir de 18 anys i que caldrà preparar un itinerari diversificat.

Es remarca la importància de la figura del padrí que en nom de la parròquia acompanya el catecumen. I també que el temps de preparació no és el decisiu, sinó la seva inserció a la comunitat cristiana

6. Informacions diverses.

S'explica que a l'**arxiprestat de la Perifèria** volen anar conscienciant perquè els pares puguin implicar-se en la preparació del seus fills al baptisme.

Es planteja fer alguna cosa a Lleida per potenciar la difusió de l'edició popular de la Bíblia inter-confessional.

Es presenta la qüestió de la supressió de la **parròquia de Montagut**, per dues raons principals:.

- No hi ha comunitat cristiana.
- L'edifici és de l'Ajuntament d'Alcarràs.

Es vota i el resultat és la proposta unànime de supressió de dita parròquia.

Casa sacerdotal.

Es diu que qui és director amb l'equip de persones han de prendre decisions i executar-les.

Hi ha un fons per ajudar les necessitats de mossens que necessiten atenció especial comú que caldria alimentar entre tots, cal concretar el com fer-ho.

Es proposa que a la comissió que vetlla per la casa sacerdotal es vegi augmentada amb dues persones per ajudar a la gestió, com externs de la casa, i concreti com col·laborar concretament en aquest fons, a partir de les necessitats concretes, a partir de l'u de gener 2011.

Es proposa a Pere Canals, i Àngel Escalles.

Col·legi de consultors: es prorroguen els mateixos que fins ara, però ara es redueixin a 7, per un quinquenni.

7. Torn obert de paraules.

S'informa de la nova responsabilitat pastoral encomanada al laic Isidre Charles, de la cura pastoral d'Os de Balaguer.

Es proposa com a proper tema a parlar de la gestió de l'economia de les parròquies.

Nomenaments

Setembre

Dia 16

Il·lm. Sr. Jaume Pedrós i Solé, President del Capítol Catedral de Lleida per un quadrienni.

Dia 18

Mn. Daniel Gómez Fernández arxiprest de l'arxiprestat "Baix Urgell-Les Garrigues".

Sra. Trinitat Catalán, Delegada Diocesana de Catequesi de la Diòcesi de Lleida.

Sra. Sílvia Miquel, Delegada Diocesana de Pastoral Universitària de la Diòcesi de Lleida.

Sra. Lourdes Gilgado Rodríguez, responsable de la secretaria particular del Sr. Bisbe.

Dia 23

Sr. Llic. Isidre Charles Armengol, Animador de les Assemblees Dominicals en espera de prevere (ADEP) a la parròquia d'Os de Balaguer.

Necrològiques

Mossèn Josep Antoni Brugulat Vilalta, nasqué a Lleida l'any 1924, fill de Joan i Josepa. Des del 1935 fins al 1948, cursà els seus estudis eclesiàstics en el Seminari Diocesà de Lleida, essent ordenat prevere el dia 22 de maig de 1948. Durant la seva llarga vida ministerial desenvolupa els següents càrrecs diocesans:

Encarregat de les parròquies d'Agulló, Corçà i Fontdepou.

Rector de Baldellou i encarregat de Castillonroy.

Rector de Massalcoreig.

Rector d'Alfarràs i encarregat d'Andaní, on desenvolupà una important tasca social amb les famílies dels treballadors de l'ENHER.

Rector de la parròquia de sant Martí de Tours, de Lleida, tot construint el nou temple parroquial.

De l'any 1982 al 1995 fou rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, d'aquesta ciutat, passant després a adscrit a la de sant Llorenç.

A més d'aquests càrrecs parroquials, Mn. Brugulat fou durant 11 anys tresorer de la Junta Diocesana de l'obra de previsió del clergat, arxiprest i jutge prosinodal.

Els últims anys visqué a la Casa Sacerdotal de Lleida, on morí el 3 de juliol, festa de l'apòstol sant Tomàs. El Senyor el cridà per darrera vegada.

Mossèn Martí Martí Sabaté, nasqué a la Granadella l'any 1928, fill de Francesc i Leonilda. Estudià al nostre Seminari Diocesà des de l'any 1942 al 1954. Fou ordenat sacerdot el dia de sant Pere de l'any 1955, als 27 anys. Exercí els següents càrrecs:

Vicari de la parròquia de sant Pere, de Lleida

Vicari de Puigverd de Lleida

Rector de les parròquies d'Aulet, Betesa, Castanera i Santorens

Rector d'Os de Balaguer i encarregat d'Alberola

Durant tretze anys treballà pastoralment al Col·legi Episcopal, el qual sempre portà en el seu cor

Fou Rector d'Alfés i Alcanó

I durant 13 anys de les parròquies de Casteldans i l'Albagés.

A més fou arxiprest i consiliari diocesà de Vida Creixent.

Mn. Martí lliurà la seva ànima al Creador el dissabte, 3 de juliol, a Alpicat.

Mossèn Eladio Gros Bítria, prevere de la diòcesi de Barbastro-Monzón. Mn. Eladio havia nascut el dia 17 d'octubre de 1927; cursà els estudis eclesiàstics en el Seminari Diocesà de Lleida, essent ordenat sacerdot el dia 3 de setembre de 1950. Fou rector de les parròquies de Velilla de Cinca i Miralsot. El funeral va ser el dissabte dia 17 de juliol, a la parròquia de Velilla de Cinca.

Que descansin en pau

Comunicat de la reunió núm. 199

Els dies 11, 12 i 13 de juliol de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 199 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'hotel La Creu, a Salardú (Vall d'Aran), del bisbat d'Urgell. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres, llevat dels bisbes de Solsona i Vic, que han excusat la seva assistència.

1. Després de la pregària inicial, els bisbes han passat a tractar totes les qüestions referents a la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid, els dies 16 a 21 del pròxim mes d'agost, presidida pel Sant Pare Benet XVI, així com els actes previs que tindran lloc els dies anteriors a la JMJ a les deu diòcesis catalanes, quan seran acollits més de 40.000 joves d'Europa i d'Amèrica, en camí cap a la Jornada.

Els actes dels dies previs es desenvoluparan entre l'11 i el 15 d'agost. Dissabte 13 hi haurà una trobada conjunta de tots els joves acollits a les diòcesis catalanes, a Barcelona: a les 10 del matí, se celebrarà una Eucaristia, a l'Espai Fòrum, presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona i concelebrada pels altres bisbes catalans i els bisbes de les diòcesis estrangeres que acompanyen els joves. A la una del migdia, hi haurà una recepció oficial a la Generalitat i a l'Ajuntament als bisbes i als representants de les delegacions acollides. A la tarda, hi haurà un itinerari espiritual i cultural per la ciutat, amb visites a la Catedral i a les basíliques de Santa Maria del Mar i de la Sagrada Família i a les 8 del vespre, cloenda de la jornada, amb un concert a l'Espai Fòrum.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats a Catalunya marxaran cap a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del Papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el Via Crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de pregària, a Cuatro Vientos, el dissabte 20, i l'Eucaristia presidida pel Sant Pare, el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món.

Els bisbes animen novament tots els joves de les diòcesis catalanes a participar amb entusiasme en aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Per a inscriure-s'hi i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

Els bisbes han tractat també del treball que caldrà fer per donar continuïtat, en l'àmbit de la pastoral juvenil, a l'esdeveniment que representa la celebració en el nostre país de la Jornada Mundial de la Joventut.

2. Mons. Salinas, bisbe de Tortosa i delegat de la CET per a la catequesi, ha informat els bisbes de diverses qüestions relacionades amb l'àmbit catequètic i els ha distribuït exemplars de les noves edicions, en llengua catalana, del Catecisme de l'Església Catòlica, del Compendi del Catecisme i del nou llibre que exposa l'essencial per a la vida del cristià, així com del tercer quadern d'activitats per treballar el Catecisme Jesús és el Senyor, adreçat als infants de 7 a 11 anys.

Així mateix, Mons. Salinas ha informat els bisbes que el catecisme per a joves YouCat els podrà ser distribuït el pròxim mes d'agost durant la Jornada Mundial de la Joventut. També els ha informat de la celebració de les V Jornades de Formació per a Catequistes, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), amb el tema "Paraula de Déu per a la salvació dels homes", que tindran lloc a Mallorca, del 4 al 6 del pròxim mes de novembre.

Els bisbes valoren molt positivament totes les activitats dutes a terme pel SIC i urgeixen tots els fidels i les comunitats cristianes a aprofundir en la preparació catequètica, en els diversos nivells i edats, per fer possible més intensament la transmissió de la fe que reclama la nova evangelització.

3. Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la pastoral de joventut, ha presentat el Sr. Josep Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés, de Barcelona, la Sra. Maria Valencia, presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés, el Sr. Òscar Costa, president de la Fundació Verge Blanca, de Lleida i el Sr. Eloi Villalta, president de la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria, d'Urgell, per tractar de la proposta organitzativa del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans.

Els bisbes han estudiat la proposta, així com la relació que hi ha d'haver amb la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai i amb la Fundació Pere Tarrés, tot en ordre a dinamitzar i coordinar millor l'acció pastoral dels centres a nivell català, respectant sempre les decisions dels moviments diocesans i la seva autonomia i arrelament diocesà. Els bisbes han valorat el camí emprès pel Moviment i la manera com es va portant a terme la seva acció apostòlica i formativa, han animat els joves responsables d'aquest àmbit a seguir-hi treballant amb intensitat i a precisar més detalladament la proposta del nou moviment.

4. Els bisbes han tractat també de diverses qüestions relacionades amb l'àmbit de l'ensenyament i de l'educació catòlica, de la litúrgia, del

patrimoni catequètic-cultural i de les vocacions al ministeri presbiteral i a la vida consagrada.

5. El cardenal Martínez Sistach ha informat els bisbes de la recent reunió tinguda a Roma en què s'ha tractat, en el Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, de portar a terme la “Missió Metròpolis”, un conjunt de compromisos en la pastoral ordinària (especialment de formació) i d'iniciatives simultànies a onze ciutats europees –entre elles Barcelona– durant la Quaresma 2012 per a impulsar la nova evangelització.

També en aquest àmbit, Mons. Vives ha proposat que la CET concreti en l'àmbit de les diòcesis catalanes la proposta del Sant Pare Benet XVI de potenciar “l'atri dels gentils”, la relació de diàleg i aproximació respectuosa i alhora apostòlica entre creients en la fe cristiana i no creients o agnòstics que s'interroguen per la qüestió de Déu.

6. En el transcurs de la reunió, el nou Síndic de la Vall d'Aran, Magnf. Sr. Carlos Barrera, acompanyat del Sr. Pau Perdices, diputat provincial, del Sr. César Ruiz-Canela, alcalde de Naut-Aran i del Sr. Àlex Moga, alcalde de Vielha, s'han desplaçat a Salardú per saludar els arquebisbes i bisbes catalans i els han agraït la seva important aportació a l'espiritualitat i a la cultura del país, i molt en concret a la de la Vall d'Aran.

7. Durant els dies de la reunió, els bisbes han pregat i celebrat l'Eucaristia a les esglésies de Sant Andreu de Salardú i de Sant Miquel de Vielha, i han visitat també les esglésies bellament restaurades de Santa Maria d'Arties, Santa Eulàlia d'Unha i Santa Maria de Cap d'Aran de Tredós, així com el Musèu dera Val d'Aran, a Vielha.

Vida Diocesana

Sessió informativa dels “Cursos Alpha”

El passat dijous 30 de juny, a l'Acadèmia Mariana una sessió informativa dels “Cursos Alpha”, oberta a preveres, religiosos/ses i persones laiques. Aquests cursos són una proposta que vol respondre al com de la “nova evangelització”. La presentació anà a càrrec del seu coordinador a Espanya, el Sr. José Alberto Barrera.

Aquesta iniciativa, que va néixer a Anglaterra als anys 80, s'ha estès per altres països d'Europa i d'Amèrica Llatina. A la diòcesi de Solsona l'estan experimentant satisfactòriament. Segons el ponent, aquests cursos pretenen ser una eina més per aquesta nova evangelització, “una porta d'entrada” perquè els allunyats i desconexors de la fe cristiana puguin rebre el “kerigma”, el primer anunci de la Bona Nova de Jesucrist. És tracta de posar els fonaments per tal de recuperar l'experiència de la conversió a la fe cristiana.

Per a aquest fi se segueix una metodologia que consisteix en convidar persones allunyades de la fe a participar en un seguit de deu sessions setmanals, que comencen amb un sopar, seguit d'un debat. Aquestes trobades se solen realitzar en cases particulars, i en elles es té cura, especialment, per la qualitat de l'acollida i el clima d'amistat. En petits grups, animats per un coordinador, es promou que sorgeixin les preguntes sobre el sentit de la vida, i és a partir d'aquí que l'animador presenta progressivament el nucli de la fe cristiana.

Els nous deixebles que en sorgeixen s'integren en la dinàmica dels cursos, convertint-se en nous animadors. El propòsit final és que les persones que han fet experiència personal de Déu, s'integrin en una comunitat parroquial, fet que, –segons el seu coordinador– dinamitza les parròquies. És tracta –digué– de

“potenciar una Església en estat de missió”.

La sessió va acabar en un breu torn de preguntes i de diàleg entre els assistents.

Mn. Ramón Prat, Vicari general, va agrair l'aportació en nom de tots.

Carme Parellada

Entrevista a Montserrat Esquerda, delegada de la Pastoral de la Salut

Montserrat Esquerda és mare de família, pediatra i psicòloga. Actualment és la delegada de la Pastoral de la Salut.

- Montserrat, com va ser que et posessis al servei de la Pastoral de la Salut?

Des de l'època d'estudiant de medicina he format part de PROSAC (professionals Sanitaris Cristians); des d'aquí tenia vinculació amb Pastoral de la Salut i se'm va demanar el servei.

-La malaltia i el sofriment són realitats que ens acompanyen des que hi ha humanitat. Com a professional de la salut, cómo viu aquest fet la nostra societat avui?

La nostra és una societat que ha convertit el patiment en tabú: els grans avenços tècnics i científics fan que la malaltia i la mort és visquin quasi com opcionals o com un error o per la culpa d'algú. En aquest context la malaltia es viu amb més ràbia, incomprensió i, potser el pitjor, amb més soledat.

- Quina missió concreta té la delegació ?

En un estudi recent, una universitat americana va realitzar un experiment dolorós en un grup d'estudiants voluntaris. Mentre es realitzava es van dividir en tres grups: un dels grups rebia medicació pel dolor, l'altre podia tenir un familiar que li donava la mà i un tercer grup rebia la mà d'un estrany. El dolor va ser més baix en els que podien donar la mà que en els que rebien medicació, però el més curiós és que no hi havia diferència entre els que rebien una mà coneguda de la d'un estrany. La Pastoral de la Salut hauria de poder ser aquella mà que confortà, acull i alleugereix el dolor, i que amb aquest gest aporta l'amorosa presència de Crist i de tota la comunitat cristiana en els moments foscos de patiment

- Com cada any, en motiu del Dia del Malat, al mes de febrer, el sant Pare escriu un missatge de conscienciació, aprofundint en el sentit humà i cristià de la realitat de la malaltia i del sofriment. Quina valoració en fas?

Jesús va dedicar una gran part de la seva tasca als malalts, van ésser una de les seves prioritats. En aquesta línia el missatge pel Dia del malalt, fa girar la mirada de la nostra Església cap als malalts i el seu patiment.

- Actualment quins són el principals reptes de la vostra delegació?

Fomentar i recolzar el treball dels grups parroquials de Pastoral de la Salut, la formació, i fomentar el voluntariat en pastoral de la salut entre els joves.

Moltes gràcies, Montserrat, per les teves paraules.

Carme Parellada

Trobada veïnal a les Borges Blanques

El dissabte, dia 2 de juliol, el barri anomenat “Grup Borges” de Les Borges Blanques, celebrà la seva festa de trobada veïnal núm. 11. La festa s’inicià amb la Santa Missa al propi barri, a les dotze del migdia, a càrrec del rector Mn. Daniel Gómez.

En l’Homilia, Mn. Daniel, destacà el fet de les trobades veïnals com a encontre de germanor; entesa i lleure i els animà a continuar en aquesta línia. Amb el dinar de germanor i molts actes lúdics que l’associació tenia preparats, es va cloure un dia de festa i agermanament.

El mateix dissabte dia 2 de juliol, l’Escola de Campaners de Les Borges Blanques, celebrà una trobada amb diverses escoles de campaners de Catalunya, i una del País Basc. Participaren a la missa vespertina en la que es pregà pels campaners difunts coneguts, els quals es remunten a finals del segle XIX.

Al final de la Santa Missa en Pere Giné, president de dita escola borgenca, feu una acurada lectura dels difunts amb comentaris per a la millor comprensió dels fidels assistents.

Participants en els cursos de Comunicació

Del 4 al 8 de juliol, en Juan Ignacio seminarista de la nostra diòcesi, i Carles Sanmartín, delegat de mitjans de comunicació, hem participat, en un curs de formació a la facultat de comunicació de la universitat de Salamanca. En

Daniel Gómez, responsable del Full Dominical també continua una setmana més fent una altre curs de comunicació, que és més llarg.

En aquests cursos d’estiu hi participen preveres, religiosos i persones laiques, d’arreu d’Espanya,

creant-se un ambient molt enriquidor i divers.

Amb la immediatesa d'estar escrivint aquesta petita crònica en el tren que ens porta camí de casa, voldria esmentar les impressions que m'enduc d'aquest dies passats a Salamanca fent aquest curs del que s'anomena la Comunicació 2.0.

La primera cosa que he après és que aquesta comunicació és la que es fonamenta en els mitjans comunicatius digitals.

Ja sabem que existeix internet, els correus electrònics, les planes web, etc, però és que existeixen moltes altres aplicacions, (possibilitats) que la major part de la gent desco-neixem, però que estan funcionant i produint molts canvis i molts profunds en el món de la comunicació que influencien molt en la societat.

De quins canvis estem parlant ?

Al meu entendre, i segons el que he pogut copsar, la comunicació 2.0 suposa que la comunicació ja no és solament entre una persona que emet una informació i una altra que la rep, sinó que ara es possibilita la interactivitat, és a dir, que les persones que intervenen en la comunicació, emissors i receptors, disposen ara d'unes possibilitats tècniques, fins ara impensables.

Posem un exemple. Ja fa temps una persona amb un ordinador i connexió a internet pot crear un blog personal, és a dir un mitjà

de comunicació 2.0 molt potent. En aquest blog, hi pot posar text, fotos, música, conferències, vídeos, gairebé sense límit i pot ser visitat per qualsevol persona d'arreu del món, que a la vegada pot participar-hi.

Tot això per a la gent que ja està posada en aquesta comunicació 2.0 és conegut i posat en practica però per a molta gent, aquesta realitat és pràcticament desconeguda.

A mesura que els diferents professors ens anaven explicant els aspectes concrets d'aquesta comunicació 2.0, amb alguns companys i companyes anàvem preguntant-nos com ens hi hem de situar els cristians i cristianes davant tota aquesta realitat tan canviant. I constatarem que una part important de l'Església mira amb recel, temença i a voltes amb por, tota aquesta realitat de la comunicació 2.0.

En acabar aquest curs de formació, em quedo amb la idea que davant d'aquest món de la comunicació 2.0 cal estar amb una actitud oberta, crítica i activa, tot essent conscients que ofereix unes grans possibilitats per fer arribar la Bona Nova de Jesús. I crec també que alhora, continua i continuarà sent necessari, fer-ho amb autenticitat, veritat i caritat, tal com ens ho recordava el papa Benet XVI darrerament.

Carles Sanmartín

*Delegat de Mitjans
de Comunicació*

Pelegrinatge a Polònia, del 5 al 12 de juliol de 2011

Un total de 29 feligresos de les parròquies de Lleida, Almacelles, Mollerussa i Massalcoreig, vam estar a Polònia en la peregrinació organitzada per les parròquies de Sant Andreu, Sant Llorenç i la Confraria de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç.

La ciutat de Varsòvia ens va rebre amb llàgrimes d'alegria (pluja), de manera que la visita a la ciutat, (on un 20% de la superfície són parcs), va ser "vist i no vist" des de l'autocar. Per sort, la resta dels dies vam poder gaudir de sol i bon temps, amb temperatures que oscil·laven entre els 18 i els 25 graus (aquí a Lleida, es gaudia d'uns 38° C).

Durant 8 dies ens hem amarat sobretot de la cultura i l'espiritualitat polonesa. A cada moment ens sorpreníem del colorit dels seus carrers i edificis, de la grandiositat dels seus monuments, castells i esglésies, de la simpatia, bona acollida i religiositat dels polonesos (començant per la nostra pròpia guia: Ewa), de la bona organització d'Halcón Peregrinacions en quant les visites, excursions, hotels, menjars, guies locals i tot el que anava representant el "tot inclòs".

Pel que fa a cultura i monuments, són impressionants totes i cadascuna de les ciutats que hem visitat, sobretot els seus pintorescs i colorits nuclis antics. La tasca de reconstrucció, duta a terme en moltes de les ciutats durant la postguerra,

les han fet mereixedores de figurar en la llista de Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO. Es notòria la història general del país (antiga i moderna), la invasió alemanya, el règim comunista i la salvaguarda dels valors cristians.

- Varsòvia: el parc on es troba el monument a Chopin, el gueto des d'on deportaven als jueus cap als camps de concentració, la plaça del mercat i la ciutat antiga.

- Cracòvia: Ciutat on va estudiar i va viure Joan Pau II durant més de 40 anys. Visitem el turó de Wawel amb el castell i la catedral, la ciutat antiga d'estil gòtic, renaixentista i barroca, la plaça del mercat més gran d'Europa, etc.

- Wroclaw: la "Venècia polonesa", ciutat acollidora i pintoresca, famosa per l'elaboració de les seves cerveses.

- Gniezno: lloc de la coronació dels primers reis polonesos.

- Torun: ciutat medieval on es troba la casa natal de Copèrnic, la torre inclinada.

- Gdansk: la reconstruïda ciutat vella, el port, la impressionant església de Santa Maria, el concert d'orgue a la catedral d'Oliva.

- Malbork: castell gòtic de l'ordre Teutònica més gran de l'Europa medieval.

Durant el recorregut, vam poder gaudir també de la música jueva i de la música i balls típics de Polònia.

Com experiències inoblidables, destacaria:

- Wieliczka: les famoses mines de sal, amb més de 3 km de recorregut, amb túnels, sales, capelles petites i grans (Santa Kinga), estàtues esculpides a la sal, etc.

- Sromowce Wyzne: un viatge on la naturalesa t'envaeix durant una hora i mitja, mentre baixem en unes tradicionals basses pel tranquil riu Dunajec.

- Auschwitz I i II-Birkenau: Camps de concentració i d'extermini nazi, on van morir més d'un milió de persones, en la majoria d'origen jueu, però on també van morir uns 1.200 espanyols, la majoria catalans. També vam poder visitar la cel·la on va morir el sant franciscà Maximilià Kolbe.

En quant al punt fort de la peregrinació: les vivències religioses, he de destacar:

- Czestochowa: Monestir dels Pares Paulins on es troba i venera la miraculosa imatge de la Mare de Déu de Czestochowa o "Madonna Negra".

- Lagiewniki (a 10 km de Cracòvia): Basílica-Santuari de la Misericòrdia, des d'on santa Faustina Kowalska impulsà la devoció a la Divina Misericòrdia. Allà ens vam reunir amb altres grups procedents de Càceres i Madrid i celebràrem la Santa Missa, presidida per D. Francisco Cerro Chaves, Bisbe de la diòcesi de Còria-Càceres, i concelebrada pel nostre Mn. Àngel Escalles, el Pare Emérito Merino ofm., res-

ponsable a Espanya de la Custòdia i de les peregrinacions a Terra Santa, D. Jaime Rubio, responsable de peregrinacions del bisbat de Càceres i un altre sacerdot mexicà. En la seva homilia el Bisbe ens recordà què significa la "Misericòrdia de Déu" que, d'una banda, no significa que Déu-Pare es converteixi en un Déu-Avi, davant del qual tot està permès i, d'altra banda, –ens recalca– aquesta mateixa misericòrdia (Amor de Déu), ens impedeix als cristians donar-nos per vençuts davant les dificultats; també ens va recordà les paraules de Joan Pau II: "No tingueu por. Obriu els vostres cors al Crist".

- Wadowice: ciutat natal del Beat Joan Pau II, on vam poder celebrar la Santa Missa a la petita capella on es troba la pila baptismal i la gran butaca que va utilitzar Joan Pau II en la seva visita a Wadowice com a Papa. En l'homilia, Mn. Escalles, davant la pila baptismal i la seu Papal, va subratllar la importància de pertànyer a l'Església com a institució, moltes vegades oblidada i fins i tot menyspreada i insultada en la nostra presència o per nosaltres mateixos.

Després vam poder veure el museu de fotos i records personals de Joan Pau II, on va fer teatre, on va estudiar, la seva casa natal, etc.

Arribàrem a Lleida cansats, però sabent que "el pelegrinatge no consisteix en una sèrie de coses per fer, sinó en viure una gran experiència interior" (Joan Pau II); sabent que "peregrinar sense una profunda

interiorització del que hem *vist i sentit*, sense una espiritualitat, que és l'ànima de tot pelegrinatge, es corre el perill de no arribar al nucli essencial del perquè ens hem posat en camí" (Francisco Cerro Chaves). Per tant, tenim per endavant la tasca d'interioritzar i assaborir, a través de les fotos i records, l'experiència que hem viscut durant aquests dies.

Tota peregrinació ha de ser una experiència de comunitat, d'Església que camina unida.

L'espiritualitat del pelegrí ha d'estar impregnada de pregària i ha de ser sempre un tornar a l'essen-

cial de l'Evangelí. I en tornar a les nostres cases, a la nostra vida diària, hem de "seguir caminant", és a dir, treballant a la nostra parròquia, en la nostra diòcesi, en la nostra **Església**. Si no ho fem així, la nostra peregrinació es quedaria sense la Vida que ha de germinar d'ella, es quedaria sense sentit. Ens ho haurem passat més o menys bé, però no ens hauríem assabentat de res.

Per a mi, i crec que per a la majoria, va ser una altra experiència inoblidable.

Manuel Rodríguez Martín

Encontre Matrimonial de Lleida

El propassat 12 de juny, la comunitat d'Encontre Matrimonial de Lleida va concloure el curs amb el seu tradicional Picnic.

Aquest acte del Picnic serveix per unir les famílies i els amics que porten convidats a un dia de convivència, d'esbarjo i compartir.

També ens van acompanyar els Coordinadors Zonals de Barcelona per fer pinya amb la nostra Comunitat de Lleida.

Un grup de servei s'encarrega que tots, grans i petits, puguem passar un dia de relació. S'organitza tot un seguit d'actes des què s'arriba fins al final. Hi ha una benvinguda al matí

amb coca i xocolata desfeta, tothom esmorza i tenim un matí entretingut entre jocs per a petits i per a grans. Al mig dia es fa un aperitiu amb les truites que es presenten a concurs i a continuació un dinar que es compartit entre el que porten els assistents acompanyat amb una bona beguda refrescant.

Després una tarda entretinguda amb una tómbola molt sortida d'objectes que porten els mateixos assistents i entitats comercials i institucionals col·laboradores. Seguidament un concurs de ball amb tot el seu cerimonial i s'acaba la trobada amb una eucaristia molt participada d'acció de gràcies

Les Festes del Carme

L'arrelada devoció de la Mare de Déu del Carme a la nostra ciutat fa que les festes en el seu honor siguin força participades per part de molts lleidatans. La parròquia del Carme les prepara amb molta il·lusió, comptant amb la col·laboració de les parròquies i comunitats de la Unitat Pastoral.

Enguany **la Novena**, dedicada al *Magnificat*, ha estat predicada per Mn. Santiago Mataix, vicari; Mn. Joan Mora, rector, i Mn. Rodrigo López, rector d'Erla (Zaragoza), que han aprofundit en el sentit original i actual d'aquest càntic de lloança que expressa el misteri de Maria des de l'Anunciació.

Monsenyor Joan Piris, Bisbe de Lleida, va presidir la Missa Solemne de la vigília de la Festa, concelebrant amb una quinzena de sacerdots de les parròquies de la Unitat Pastoral i de l'Arxiprestat Seu Vella, Pares Franciscans, Pares Carmelites, i rectors d'altres parròquies. Hi era present el pare Daniel, sacerdot ortodox. L'Eucaristia va comptar amb l'assistència de les autoritats de la ciutat i de les associacions del barri, van solemnitzar-la les Corals de les parròquies i fou molt participada pels grups parroquials. En l'homilia el Senyor Bisbe va fer una reflexió sobre la confiança en Déu a través de la figura de Maria, la dona escollida com a Mare del seu Fill.

Després de la celebració va iniciar-se **la Processó** del Carme.

L'ampli seguici de preveres, autoritats i feligresos, precedits pels gegants del Grup Cultural Garrigues, van acompanyar la Mare de Déu del Carme Pelegrina pels principals carrers de la demarcació parroquial al so dels tambors de la "Cofradía de la Casa de Aragón". La vintena de nens i nenes que enguany han fet la Primera Comunió van tenir el privilegi de portar les cintes del pas, com un símbol dels lligams d'unió amb la Mare de Déu. El seguici es va aturar al pati del Col·legi de la Sagrada Família, on va tenir lloc l'acte de lloança a la Mare de Déu del Carme amb ofrenes, pregàries i cants per part dels diferents representants dels grups parroquials i associacions de la demarcació. La processó tornà a l'església del Carme on es cantà la Salve a la Mare de Déu.

El dia de **la Festa** de la Mare de Déu del Carme hi va haver una gran afluència de fidels de tota la ciutat. La Missa de les "Carmes", al migdia, fou una entranyable trobada al voltant de l'altar de les dones, noies i nenes que a través del seu nom tenen un signe d'identitat comú amb la Reina del Carmel. L'eucaristia del vespre fou presidida per Mn. Joan Mora, rector, que concelebrava amb Mn. Rodrigo López, sacerdot mexicà, Mn. Adrián Burca, sacerdot romanès, i Mn. Dismas Ntamushobora, sacerdot ruandès que celebrava el 8è aniversari de la seva ordenació. També hi van assistir autoritats en representació de la

Paeria. Les Corals de les parròquies van solemnitzar admirablement la celebració.

Mn. Joan va agrair de cor al Senyor Bisbe, sacerdots, autoritats i corals la seva participació a les Festes del Carme. També va convidar els assistents a continuar la festa a la Rambla. Allí va tenir lloc l'actuació estel·lar de Maria i Andrei Mîțâ, duo de sopranos romanesos, molt ovacionats en la seva espectacular interpretació de cants populars. Igualment Mn. Rodrigo va cantar unes "ranxeres" donant noves mos-

tres de simpatia i proximitat al nombrós públic que ocupava el passeig. Per acabar es va servir un refrigeri de coca i refresc enmig d'un agradable ambient d'alegria i amistat.

Les Festes del Carme expresen de manera intensa, senzilla i oberta la devoció mariana tan arrelada en la nostra tradició. Són, alhora, un signe de la veritable comunió de fe i de vida de les nostres comunitats, el millor pomell que la parròquia pot oferir a la dolça Mare del Cel.

Parròquia del Carme

Missa a la capella "Peu del Romeu"

Com ja és costum, tots els anys, en la diada de Sant Jaume, a les 9 del matí del dilluns 25 de juliol, ha tingut lloc l'única Missa que se celebra a l'any en l'antiga Capella del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, que té cura de l'organització de la Festa i Romeria dels Fanalets de Sant Jaume.

A la celebració hi ha assistit la tinent d'alcalde i regidora de Cultura de la Paeria Montse Parra, acompanyada pel nostre president Àngel León i membres de la junta directiva de l'entitat. Cal destacar que enguany han estat molts els fidels que han acudit a la celebració d'aquesta Missa, omplint de gom a gom el petit recinte de la capella, fet que obligà a un bon nombre

d'ells a seguir la celebració des del carrer, cosa aquesta que mai havia ocorregut.

L'Eucaristia ha estat presidida com és costum pel consiliari de la nostra Agrupació Mn. Vicenç Alfonso, si bé ho ha fet amb dos concelebrants d'excepció, Mn. Jaume Melcior i Mn. Santiago Mataix, socis de l'Agrupació de Pessebristes ordenats el passat mes de març. Per aquest joiós motiu, en la seva homilia Mn. Vicenç Alfonso, a més a més d'enaltir la tradició dels Fanalets de Sant Jaume de tant arrelament a la ciutat de Lleida, convidant als presents ha conservar les tradicions cristianes; es referí també al ministeri sacerdotal com un do que cal agrair a Déu. Els dos nous preveres, convidats pel celebrant, van dirigir

unes paraules als fidels, encomanant a Déu el seu novell ministeri i convidant als fidels a pregar per les vocacions sacerdotals.

En la celebració es pregà també i molt especialment per les víctimes de l'atemptat de Noruega, aplicant la Missa en sufragi de tots els que han mort en aquests tristos successos. El tradicional cant de *“Sant Jaume ve de Galícia, Sant Jaume ve d'Aragó i a Lleida va deixar estesa la fe de Nostre Senyor”*, tant conegut pels lleidatans i cantat per tots els assistents a la celebració, va donar cloenda a l'acte religiós.

Finalitzada la Missa, en un acte senzill i alhora emotiu, tingué lloc el lliurament de dos fanalets fets amb metall i premiats en el Concurs de Fanalets de l'any 1968. Els fanalets son obra del mestre del metall Casimiro Jover, soci de l'Agrupació i autor alhora del fanalet de l'àngel de la imatge del Sant que es venera en la capella.

Jover, en unes sentides paraules evocà a qui fou consiliari de l'Agrupació Mn. Jaume Bertrán, del

qual n'era escolanet i qui l'introduí en l'Agrupació i l'ànim a confeccionar fanalets: “...estic molt content de poder lliurar aquests fanalets a la capella del Peu del Romeu, el millor lloc on poden estar, a la vora de Sant Jaume dels Fanalets”, digué Casimiro Jover.

Tanmateix la vídua del mestre Josep Prenafeta, Pilar Boldú, autor de diverses nades lleidatanes i de la música de la cançó de la Romeria dels Fanalets, lliurà a l'Agrupació una gravació musical original d'aquest estimat músic lleidatà recentment traspasat i pel qual s'aplicà la Missa. La gravació conté una singular composició musical que Prenafeta feu partint com a base de la melodia de la cançó dels Fanalets de Sant Jaume.

La capella del Peu del Romeu va romandre oberta durant tota la jornada fins al vespre. Foren molts els lleidatans que van passar a visitar-la en el dia de la festa de l'apòstol, venerant la imatge de Sant Jaume dels Fanalets, que es trobava rodejada de flors i ciris, ofrena dels fidels i devots.

Reflexión sobre la inmigración

¿Queremos una inmigración de usar y tirar?

Quemos hacer un llamamiento para tener una visión positiva del hecho migratorio en nuestro país.

Hoy en día estamos inmersos en plena crisis económica y también en plena crisis de valores. Quisiéramos que los valores de la acogida sincera, la solidaridad, el respeto a la dignidad de las personas y el bien común predominen.

La crisis nos golpea fuertemente con más de 4 millones de parados y más de 8 millones de pobres. Esta realidad la vivimos día a día en Cáritas en las personas que atendemos.

Sin embargo, también queremos manifestar que esta situación no es comparable, ni ética ni moralmente, con la gran crisis mundial de desigualdad de desarrollo humano que hay entre los países del mundo, y que provoca más de 900 millones de personas sin una alimentación suficiente.

La inmigración que acogemos en nuestro país tiene su origen en buena medida en esta crisis mundial de desigualdad de desarrollo. Los anima el derecho a la supervivencia. Su lucha es por sobrevivir.

La inmigración en nuestro país ha sido el componente social más importante de la última década, e imprescindible para el crecimiento económico sostenido durante 13 años que hemos tenido anteriormente.

Además, no sólo han hecho esta contribución a la prosperidad de nuestro país, también apoyan a sus familias, en los países de origen. Las remesas que los inmigrantes envían a sus familias suponen en los últimos años entre 7 y 8,5 miles de millones de euros, cerca del 0,7% del PIB español que tanto les cuesta dar a nuestros gobernantes. Es la contribución más importante que hace nuestro país a la cooperación internacional para la ayuda al desarrollo.

También hay que hacer patente que los efectos negativos de la crisis los padecen en mayor medida la población inmigrante que la autóctona (doble proporción de desempleo).

Por tanto, la inmigración:

- Ha contribuido de manera importante a la prosperidad de nuestro país durante 13 años.
- Es la principal contribución de nuestro país para la ayuda a los países más pobres del mundo.
- Reciben de manera más acusada los efectos negativos de la crisis.

¿Les tenemos que hacer pagar ahora los platos rotos?

No es verdad que los inmigrantes acaparan las ayudas sociales y los servicios sanitarios, tampoco los servicios educativos. Su contribución al sistema de pensiones es

mucho mayor que las prestaciones que reciben.

No hace falta discutirlo. Estudios serios, como el reciente estudio “Inmigración y estado del bienestar en España” realizado por la obra social de “La Caixa”, lo avalan.

La convivencia intercultural, muchas veces, no es fácil y queremos dejar constancia del predominio de los derechos humanos por encima de las tradiciones, pero también valoramos la riqueza que se da en la convivencia y el intercambio abierto entre diferentes culturas.

No estamos de acuerdo en que se relacione delincuencia e inmigración de forma unívoca. La delincuencia y la ilegalidad no tienen adjetivo. Para combatirla y evitarla, mejor si se hace preventivamente, y siempre respetando la dignidad de las personas. La delincuencia y la ilegalidad se dan tanto en población inmigrante como en gente autóctona.

No es correcto afirmar que los inmigrantes nos quitan el trabajo, al

tiempo que no se hable con la misma intensidad de la minoría de empresarios que no respetan los derechos laborales de los inmigrantes, o de las personas que, recibiendo un subsidio de paro, rechazan ofertas de trabajo con justificaciones dudosas.

Entendemos el malestar de muchos ciudadanos de nuestro país, por la situación difícil que nos toca vivir. Les ofrecemos nuestro apoyo y nuestra ayuda. Pero reclamamos una respuesta solidaria y ética ante situaciones de crisis mayores que la nuestra, evitando especialmente discursos incívicos hacia la inmigración que sólo buscan aumentar injustificadamente el malestar y la inquietud de los ciudadanos para alinearlos y obtener de ellos unos réditos electorales y económicos mal intencionados.

Gracias.

Ramon Baró
*Director Cáritas Diocesana
de Lleida*

Notícies dels Dies d'Acollida a les diòcesis amb motiu de la JMJ

El dia vuit d'agost, a les 10 del matí ha estat un dia important. Les tres diòcesis de Solsona, Lleida i Urgell han convocat conjuntament una roda de premsa, a la qual han acudit periodistes de set mitjans de comunicació.

En dita roda de premsa els delegats de joves Marta Serrano de Lleida, Jordi Plana, d'Urgell, i Marc Trulls de Solsona, juntament amb Alejandra Pino, voluntària de Lleida han anat explicant el que són aquests dies d'acollida als joves d'arreu del món, que passaran uns dies de convivència en terres lleidatanes abans de dirigir-se cap a les jornades mundials de la joventut a Madrid.

El Jordi, el Marc i la Marta han donat algunes xifres com ara, els 3.000 joves que seran acollits en famílies i en col·legis i centres poliesportius en les tres diòcesis lleidatanes, i els 340 voluntaris i voluntàries que faran possible l'acollida dels joves que ens visitaran.

Han explicat de manera detallada les activitats que cada diòcesi ha preparat amb molta il·lusió, adreçades als nois i les noies acollits. Entre aquestes cal destacar, moments de pregària i celebració de la fe, estones de festa, visites culturals, etc.

A la tarda trobada de voluntaris i de famílies acollidores.

A les 7 de la tarda del mateix dia vuit, i a la Casa de l'Església- Acadèmia mariana, una seixantena de

persones voluntàries, la major part joves, s'han trobat en una reunió final per ultimar els detalls per l'acollida dels nois i noies que arribaran dijous dia 11 fins dilluns dia 15 que marxaran cap a Madrid per participar a les Jornades Mundials de la joventut.

En aquesta reunió el Fernando Sánchez Ocaña, responsable dels voluntaris, ha anat explicant els detalls organitzatius concrets.

A la fi, tot el grup s'ha fet una foto que un mitjà de comunicació ha volgut portar a la primera plana.

Encontre de les famílies acollidores.

També en el si de la mateixa Casa de l'Església, que durant tot el dia s'ha vist plena de vida amb joves i adults implicats en les DED, s'han reunit una setantena de persones adultes, que són famílies i comunitats religioses que acolliran els 250 joves que la Diòcesi de Lleida rebrà durant aquest dies.

La Carmina Pueyo i la Txaro Revuelta, responsables d'aquest acolliment en família han anat desenvolupant els diferents punts i aclarint els dubtes que anaven sortint.

Cal assenyalar que tots els 250 joves podran ser acollits en famílies lleidatanes.

Creada una comissió de comunicació.

La Delegació de Joves i la de Mitjans de Comunicació Socials

de la nostra Diòcesi, han creat un equip de cinc persones voluntàries que miraran d'anar cobrint els actes i activitats més importants que es duren a terme entre el dijous 11 i el diumenge 14. L'objectiu és clar: tractar d'oferir informació diària als mitjans de comunicació lleidatans i penjar-la als webs de la Delegació de Joves i del Bisbat, d'aquest impor-

tant esdeveniment de les DED que ens parla d'esperança i gratuïtat, pel fet que unes persones treballin desinteressadament per altres persones.

Certament un bon signe i un bon missatge evangèlic, per temps complexos!

Carles Sanmartín Sisó
*Delegat de Mitjans
de Comunicació*

Enviament dels joves a la catedral de Lleida

Diumenge 14 d'agost, 2011

Benvinguda del Sr. Bisbe als joves:

Amics i germans: Sou a casa vostra. Aquesta és una casa d'oració per a tots els pobles. Poc importa la nostra edat, la nostra nacionalitat, el nostre origen...; som aquí a casa nostra però som a la casa de Déu. És ell qui ens acull a tots i qui, una vegada més, vol manifestar-nos la seva misericòrdia i el seu amor a través de Jesucrist, nostre Senyor i nostre germà.

Homilia del bisbe:

La invitación, plegaria y certeza, que atraviesa la liturgia de este domingo es la del salmo 66: *Que te alaben todos los pueblos!*, y nosotros estos días seremos testigos en Madrid de la diversidad de jóvenes, procedentes de doscientos países,

que confiesan su fe en Jesucristo. La Jornada Mundial de la Juventud será una parábola de la universalidad, de que la fe no tiene fronteras, y de que todos están llamados a gustar la salvación del Señor.

Jesús quiere que esta convicción venga acompañada por el reconocimiento creyente de los que esperan algo de Él, y por eso utiliza incluso una pedagogía extraña en su conversación con la mujer cananea (pagana, de religión no judía) que le pide misericordia (es la plegaria de los creyentes que saben que no pueden bastarse a sí mismos, ni sanarse a sí mismos, ni salvarse a sí mismos...). En algún momento del relato (Mt 15, 21-28), puede parecer que actúa con la mentalidad sectaria del pueblo judío *«sólo me han enviado a las ovejas desca-*

rrradas de Israel...», pero después alaba francamente la fe de la cananea y cura su hija, rompiendo esquemas de discriminación ideológica, desprecio racial o marginación religiosa. Aunque no haya tenido lugar todavía el sacrificio redentor de la Pascua, la salvación llega a las naciones en esta mujer: «Mujer, que grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas. En aquel momento quedó curada su hija» (Mt 15, 21-28). Su fe la ha hecho entrar en el proyecto de Dios, y su humildad facilita que Jesús la reconozca y adelante su «Hora», manifestándose como el Señor, hijo de David, que ella ha reconocido.

Los que tenemos una cierta edad nos hemos encontrado con no creyentes que nos han dado ejemplo cuando han abierto su corazón a Dios y le han mostrado su adhesión. Por el contrario, una religiosidad endurecida por el legalismo, la rutina, la desconfianza, o una fe vacía de atención y solidaridad con los más frágiles, contribuye a dificultar la verdadera conversión.

Fijémonos con humildad en la Palabra que Dios nos ha dicho en Isaías: *“Está cerca de revelarse mi triunfo... Guardad el derecho y practicad la justicia, que mi salvación está para llegar”* (Is 56,1.6-7). Es una nueva forma de entender y vivir la relación con Dios, capaz de acoger a todos sin exclusión y nos pide situarnos en la perspectiva de este designio salvador del que se podrán beneficiar todos, judíos y paganos: *«A los extranjeros que se han dado al Señor,*

para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores..., los traeré a mi monte santo, los alegraré en mi casa de oración».

Mi templo se llamará *“casa de oración para todos los pueblos”* es la expresión que usará Jesús sacando a los mercaderes del templo y manifestando en cierto modo el fin de los sacrificios de la Antigua Alianza. Lo que Dios busca son adoradores en espíritu y en verdad que surgen de todas las naciones.

Hemos de esforzarnos en entender lo que Dios nos está diciendo y la nueva actitud que nos está pidiendo. Y también hemos de caer en la cuenta que puede depender de nosotros que muchos otros puedan entenderlo y vivirlo. Hemos de querer que todo el mundo conozca el proyecto de Dios y las maravillas que ha realizado en Jesucristo y nos hemos de comprometer a proclamarlas.

¿A quién? ¿A quién participar el gozo de este tesoro de la fe que juntos podemos descubrir y compartir? Familiares, amigos, compañeros de estudio o de trabajo..., desconocidos con quienes las circunstancias de la vida nos ponen en contacto. Con imaginación hemos de poner los medios necesarios y crear el clima adecuado para que sea posible que se encuentren con el Señor; la atracción y la gracia las pone Él, quien realmente cura es Él, pero nuestra colaboración con Él es importante.

Sigamos el ejemplo de san Pablo (Rom 11, 13-15. 29-32) que, siendo judío, no esconde su con-

dición de apóstol y cuenta todo lo que ha hecho para que los paganos accedieran a la fe haciéndoles ver lo que Dios ha realizado en ellos, transformando su vida y mostrando su misericordia que no excluye a nadie. Nuestra libertad para poder anunciar a Jesús en nuestros ambientes es un derecho inalienable, compatible con una sana laicidad, y hemos de ejercerlo con convicción pero haciendo que sea creíble mediante el testimonio de nuestra vida. La acción salvadora de Dios es patrimonio de la humanidad, va dirigida a toda ella y estamos llamados a favorecerla.

Cada vez más el fenómeno de la globalización afecta a nuestras relaciones interpersonales y sociales: hagamos de nuestra Iglesia «casa de oración para todos los pueblos» y también casa y escuela de comunión, casa de acogida universal donde todos podamos sentarnos a la misma mesa.

Vivamos intensamente esta Jornada Mundial de la Juventud en Madrid, con el Sucesor del Após-

tol Pedro, como una experiencia extraordinaria de universalidad. Vivámosla con agradecimiento y seamos promotores de la fraternidad universal haciendo cada día más visible la realidad del proyecto de Dios: *Que te alaben todos los pueblos!*

Joves germans i amics: Vosaltres sou Església i com a seguidors de Jesús viureu en aquesta JMJ una experiència extraordinària d'universalitat. Ajudem-nos els uns als altres a fer present i visible en el món la seva Bona Notícia.

Pregària

Senyor Déu, font de tota llum i origen de tota bondat, que ens vareu enviar el vostre Fill únic, Paraula de vida, perquè revelés als homes el misteri amagat en el vostre amor, beneïu aquests germans nostres i concediu-los que sàpiguen anunciar a Jesucrist i el seu missatge amb tota fidelitat, de paraula i d'obra.

Obedients al mandat del Senyor i confiats en la gràcia de l'Esperit, aneu i anuncieu l'Evangeli als vostres germans.

Pelegrinatge de la diòcesi de Lleida a les JMJ

El dimecres 17, passats 2/4 de deu del matí, una vuitantena de joves i adults peregrins han sortit del Camp d'Esports amb dos autocars, camí de Madrid per participar en les Jornades Mundials de la Joventut.

Coordina l'anada la Marta Serrano, delegada de pastoral de Joves dels Bisbat i Xavier Navarro, rector de la parròquia d'Alcarràs.

Des d'avui fins dissabte, residiran en dos col·legis de l'Escorial juntament amb la resta de 1.300 joves de les altres diòcesis catalanes. Allà tindran diferents activitats de convivència, gresca, formació i espiritualitat.

Dissabte després de dinar es dirigiran a Cuatro Vientos, on s'uniran a la resta de peregrins vinguts de 192 països diferents.

Celebració de Sant Salvador a les Borges Blanques

Dissabte dia 6 d'agost, festa de La Transfiguració del Senyor, a les vuit del matí i a l'ermita de Sant Salvador, situada a la carretera de Les Borges Blanques a Cervià de les Garrigues, s'hi celebrà la Santa Missa de la festivitat.

Hi acudiren una munió de persones que sortiren del centre de la població en Romeria acompanyades pel Vicari Mn. Martí Sandiumenge que celebrà la missa.

Mossèn Martí, destacà el caire de la festivitat i el caire del lloc ressaltant la devoció que s'expressava en aquest acte amb la nodrida presència de fidels que hi assistiren.

Amb un cant joïós en honor a la Verge Maria i el cant dels Goigs al Sant, es finalitzà la missa quedant part del públic assistent per continuar la festa cívica que fou programada pels Amics de Sant Salvador.

Parròquia de les Borges

La parròquia de Torrebesses va pregar per la JMJ

El diumenge 21 d'agost, la nostra parròquia va unir-se d'una manera especial amb els joves de tot el món, ja que des de Torrebesses vam pregar i oferir al voltant de Jesús Ressuscitat, un ram format per moltes branques, totes elles dife-

rents, amb bons fruits, com a símbol de la veritable "comú-unió". També vam recordar les paraules que havia dit al joves el Papa: "*Vosaltres sou la meva esperança*".

Parròquia de Torrebesses

Trobada de fi de curs d'Agents de Pastoral

El passat dissabte, dia 18 de juny, a la Parròquia de Juneda, ens vam reunir en comunitat per donar gràcies a Déu pel curs pastoral 2010-2011 que donarem per acabat amb les Colònies d'Estiu. Aquest curs, com també els anteriors, han estat més de 160 persones, voluntaris i voluntàries, moltes d'elles d'una manera discreta i anònima, que han fet possible que la parròquia funcionés.

Les celebracions litúrgiques han estat joioses i festives, sentides i viscudes des de la fe i animadores de la fraternitat gràcies als *Lectors*, *Ministres de la Comunió*, cantors del *Cor Parroquial* i del *Cor Junedenc*, músics d'*Armònim*, *Guitarra* i petit *Conjunt Musical*, els que dirigeixen el *Rosari*... Però també han facilitat el culte i la litúrgia de manera amagada i silenciosa les persones que han arreglat les *Flors* dels altars, les que han cuidat la *Roba*, instal·lat l'*Altar de Corpus* o han portat materials com *Llorer*, *Oliver*, *Llenya*, *Cera*, etc.

La caritat s'ha demostrat de forma destacada, tant envers els vinguts de fora com amb els avis, els malalts o les famílies necessitades. Ací cal senyalar la feina feta pels voluntaris d'*Atenció a les Famílies*, els professors i professores de *Classes de Català*, les visitadores de les *Residències*, els que porten la *Comunió als Malalts* i els voluntaris de *Mans Unides*.

La formació cristiana s'ha fet des de la iniciació a la fe fins a la formació permanent dels adults. Per això tenim grups de *Catequesi d'Infants* i de *Confirmació* per a la iniciació, i de *Vida Creixent* per a la gent gran, passant pel grup de *Monitors de Colònies* que fan la tasca d'educar en valors humans i cristians.

L'economia parroquial també ha funcionat de forma callada i discreta. Totes les activitats abans esmentades necessiten unes instal·lacions i uns recursos econòmics. Es així que el *Consell d'Economia i Obres*, els qui passen les *Paneres* o els qui hi fan aportacions, els qui compten i ingressen les *Col·lectes*, els qui porten la *Comptabilitat*, els *Col·laboradors Parroquials*, els qui venen *Loteria de Nadal*, les zeladores de les *Capelletes a Domicili*... tots han vetllat perquè hi hagués els recursos necessaris per al bon funcionament de la Parròquia.

Tots aquests aspectes han estat coordinats i potenciat des del *Consell Pastoral*, que ha vetllat sempre per l'educació de la fe i la sana convivència, és a dir perquè es visqui la fraternitat i s'anuncii l'Evangeli, que és la finalitat específica de tota comunitat cristiana, en mig d'un caliu de germanor i un ambient de pregària.

Vam començar la celebració de l'Eucaristia oferint un llantió cada un d'aquests col·lectius, com a símbol d'acció de gràcies, representant el

que hi ha de generositat i esperit de servei en la nostra comunitat.

En acabar l'Eucaristia ho vam celebrar tots plegats amb un aperitiu

amb el que ens va obsequiar el nostre rector, Mn. Pere Canals.

Celebración de la fiesta del Beato Francesc Castelló y el 75 aniversario de su martirio

La iglesia de San Pedro de Lleida, donde existe una capilla dedicada al Beato Francesc Castelló y una exposición permanente a modo de memorial, acogió el 28 de septiembre los actos de su fiesta litúrgica, organizados por la Comisión Promotora de su Canonización.

El acto central fue la concelebración Eucarística, presidida por el P. Josep Vicent Forner, actual vicario de les Borges y Juneda, y delegado de la Pastoral Vocacional. En su homilía, el novel sacerdote, refiriéndose a su origen valenciano, como el beato Francisco, nacido en Alicante, y a su condición actual de vicario de Juneda, pueblo donde el beato Francesc Castelló hizo su primera comunión, dijo: "... todo ello me llena de gozo, porque la fiesta de hoy es motivo de gozo y de dar gracias a Dios, por este ejemplo de cristiano coherente en la vida y en la muerte". Dijo, también, que en la vida del beato Francisco se hace presente el Sí entusiasta de María, en una vida entregada por amor a los demás: "...a nuestro Francisco, no lo mataron, él entregó la vida

por amor a Dios y a los hermanos; por eso experimentó aquel *presentimiento de la Gloria*, como escribió en sus tres últimas cartas". El P. Vicente Forner invitó, finalmente, a vivir esta entrega a los hermanos por amor a Cristo, como lo hizo el Beato Castelló, el cual puso como ejemplo para los jóvenes cristianos.

En la celebración eucarística asistió la hermana del Beato, María Castelló, acompañada por varios familiares. Al finalizar la celebración, se dio a venerar la reliquia del Beato. Este año, el relicario expuesto y venerado pertenecía a la Cofradía de "les Someretes" del barrio de Pardiniyes, que desde hace dos años lo lleva en el paso de la Huida a Egipto, en la Procesión de los Dolores del Domingo de Ramos.

Misa en la Capilla del Cementerio y ofrenda en la fosa común de los mártires.

La mañana del 29 de septiembre, día de San Miguel, la capilla del Cementerio de Lleida acogió una Eucaristía en conmemoración del 75 aniversario de su martirio. Fue presidida por el Vicepostulador de la

Causa de Canonización del Beato, el P. Gerard Soler y por el P. Francesc Martí, que también sufrió la muerte de su padre y de un tío, en la persecución religiosa de 1936-1939.

En la Misa asistió este año el presidente de Hispania Martyr, Arcadio del Pozo, acompañado por el Vicepresidente, el hermano Marista Federico Plumet. Esta asociación trabaja por la beatificación de los 268 mártires de la Federación de Jóvenes Cristianos de Cataluña, como el beato Francisco.

Finalizada la celebración, todos los asistentes se trasladaron hasta

la fosa común, donde reposan los restos del Beato y también los de otros mártires, entre ellos el obispo de Lleida Salvi Huix, que será beatificado próximamente.

Allí se hizo una ofrenda de flores, después de cantar el Credo, al igual que hizo el Beato en es mismo lugar, antes de morir fusilado.

En el transcurso del acto, el P. Francesc Martí planteó la propuesta de construir, sobre la fosa común, una capilla en recuerdo y homenaje a los mártires de la persecución religiosa, para conservar su memoria y veneración.

Pelegrinación a Tierra Santa

Hace mucho tiempo que esperábamos este momento con ilusión, un viaje a Tierra Santa organizado desde nuestra Parroquia del Santísimo Salvador de Pardinyes. Un grupo de 30 peregrinos pudimos recorrer los principales lugares de la tierra de Jesús, desde el 18 al 25 de julio.

Desde el primer momento, ha sido una experiencia inolvidable para todos nosotros. Empezamos el recorrido por Galilea, visitando los lugares de culto más importantes como Cafarnaún, la casa de Pedro, el Monte Tabgha (multiplicación de panes y peces), el Monte de las Bien-

aventuranzas, recorrido en barco por el Mar de Galilea, Eucaristía en la orilla del lago, en un rincón precioso. Renovamos las promesas bautismales en el río Jordan, también las promesas del matrimonio en Caná de Galilea, la Eucaristía en la gruta de la Basílica de la Anunciación y la visita a la montaña del Carmelo, entre otros. Uno de los momentos más memorables e íntimos de la primera parte del viaje lo experimentamos en el Monte del Tabor, ya que el mural del presbiterio de nuestra parroquia está dedicado a la transfiguración del Señor, y en este lugar un miembro de la comunidad leyó esta oración,

que dejamos de recuerdo de nuestro paso:

Oración en la Montaña del Tabor

Señor Jesús, hace muchos años que en esta montaña te transfiguraste ante tus discípulos Pedro, Santiago y Juan.

Nunca podíamos pensar que un día estaríamos aquí en la misma montaña del Tabor.

Es verdad que espiritualmente hemos estado muchas veces, ya que viendo tu transfiguración representada en el mural del presbiterio de nuestra parroquia, nos sentíamos espiritualmente presentes en este lugar.

Pero hoy es diferente. Gracias señor por poder vivir hoy y aquí esta experiencia de fe.

Nosotros queremos recordar ahora nuestra comunidad parroquial del Santísimo Salvador.

En este momento la sentimos muy cerca de nosotros. Señor, te pedimos por todos los de aquí y los de allí.

Haz que resuenen en el fondo de nuestro corazón, dirigidas a nosotros, aquellas palabras que el Padre dijo ya hace más de dos mil años: "Este es mi hijo amado, escuchadle".

Danos la gracia de ser fieles oyentes de tu palabra y testigos de tu resurrección ante el mundo.

"Gracias Señor"

En la segunda parte del viaje después de pasar por Jericó, la ciudad más antigua del mundo, visitamos Kumram, nos bañamos en el Mar Muerto y llegamos a la ciudad Santa de Jerusalén. Allí tuvimos también momentos inolvidables, tanto en el Huerto de los Olivos, Getsemaní, el Santo Sepulcro, el Cenáculo, el Calvario, etc.

Celebramos una Eucaristía en el Santo Sepulcro y una Hora Santa de noche en Getsemaní, lo que provocó muchos sentimientos.

Para finalizar visitamos la Basílica de la Natividad en Belén, la villa de Beit Sahour, donde se encuentra el Campo de los pastores, y Ein Karen, para visitar el Santuario de la Visitación de María a Isabel y el Santuario de San Juan Bautista.

También tuvimos tiempo de visitar el Muro de las lamentaciones, hacer un Vía Crucis por la Vía Dolorosa y visitar los barrios judío, ortodoxo y musulmán.

Tuvimos la suerte de que nuestra peregrinación fuera acompañada y guiada por el franciscano Fray Nicolás, que ha sido más de veinte años el responsable de la comunidad cristiana de Belén.

A la llegada a Lleida, todos hemos coincidido en que ha sido un viaje muy feliz, sin ningún incidente y en un ambiente de hermandad en el que tuvimos la ocasión de compartir muchas emociones.

Nuevo estudio de grabación y plató de TV

La Diócesis de Lleida ha estrenado un nuevo estudio-plató de TV. Se trata de un espacio de 20 metros cuadrados, que se encuentra en la misma sede del obispado y que ha sido adaptado para poder grabar programas de radio y entrevistas, tanto en audio como en vídeo.

La adecuación de este nuevo espacio ha sido posible gracias a

la contribución del Obispado y a la colaboración de personas que han participado voluntariamente y financieramente.

A partir de ahora, la Diócesis cuenta con este estudio-plató, sencillo pero funcional, y con un mínimo material de grabación en audio y en vídeo, que permitirá producir grabaciones y vídeos para colgar en la web de la Diócesis, con calidad aceptable.

“De par en par en el obispado de Lleida”

Nuevo programa diocesano de radio

El lunes día 12, con la grabación del primer nuevo programa de radio del Obispado de Lleida, que lleva como nombre “*De par en par en el obispado de Lleida*”, la Diócesis de Lleida comienza una nueva “aventura radiofónica”. Y es que un equipo de personas voluntarias de la Delegación de Medios de Comunicación Social, hace algunos meses que vienen preparando lo que ahora ya es una realidad: un nuevo programa magazine, con diferentes secciones, que se emitirá cada viernes en **Cope Lleida, (Onda Media)**, de las 19 a las 19’30 h, y en **Cadena Estel, (Ràdio Principat - Ràdio Estel)** cada sábado a las ocho de la mañana, después de la emisión de los Laudes en Montserrat.

Quien conducirá el programa es Francisco López Portolés. Fernando Sánchez Ocaña, será el que nos irá ofreciendo líneas de reflexión en la editorial semanal preparada por diferentes personas colaboradoras. Carles Sanmartín Sisó, tratará de informar de la realidad diocesana en las secciones Noticias de la Diócesis, y Agenda.

Mary Bometon, el mismo Francisco López, Carmen Parellada, Irene García, entrevistarán a personas que tienen cosas interesantes a decir, y también conducirán tertulias con un equipo de 9 contertulios de pensamiento cristiano de diferentes ámbitos sociales y profesionales. Con Mónica Cabezuelo escucharemos pensamientos breves y poesías

que ella elegirá parar nosotros. Y finalmente, en el programa emitido por Radio Estel, acabaremos escuchando la glosa de nuestro Obispo, Joan Piris.

Viernes día 16 en la Cope y sábado 17 en Radio Estel, ya podremos escuchar el primer «*De par en par en el Obispado de Lleida*», en el que Irene García entrevista a nuestro Obispo, Joan Piris.

Peregrinación a Lourdes

Organizado por las parroquias de Les Borges Blanques, Juneda, La Floresta, Puiggròs y Artesa de Lleida, los días 6, 7 y 8 de septiembre, se hizo la peregrinación a Lourdes.

Fueron cincuenta y dos los peregrinos que con Mn. Daniel Gómez, Rector de las parroquias convocantes, Mn. Martí Sandiumenge, antiguo vicario de las mismas, el P. Josep Moré, Rector de Santa María Magdalena y Mn. Josep Maria Cipriano, Rector de Llardecans.

La salida de Les Borges fue puntualmente a las seis de la mañana.

En el seguimiento del Vía Crucis, la impresión recibida por los peregrinos fue abrumadora y sus comentarios de una profundidad interior extraordinaria. A las nueve de la noche se asistió al rosario de las antorchas, una manifestación de fe impresionante por la gran multitud que asistió, por el silencio que había

y las oraciones en diferentes idiomas que daban idea de la universalidad de nuestra fe.

Al día siguiente, víspera del aniversario del nacimiento de la Virgen, se asistió a la Misa Internacional en la basílica de Pío X, donde los peregrinos quedaron impresionados por la asistencia, unas veinte mil personas, cerca de cien sacerdotes con el Sr. Obispo, el silencio y recogimiento.

Durante el viaje de vuelta y a instancias de Mn. Daniel, muchos peregrinos dieron su impresión, y cabe destacar que de los cincuenta y dos, veintiuno, eran nuevos en Lourdes y tuvieron desde manifestaciones de fe, hasta alguna persona que no pudo decir nada, pues la emoción de los días vividos no le dejaba.

El pensamiento unánime fue el de volver a Lourdes, el próximo año, con la ayuda de Dios,

